

Ion Brad

Audiență la consul

Plesă în trei acte

Personajele (în ordinea apariției)

CONSULUL (35 de ani)
FEMEIA DISPERATĂ (32 de ani)
AMBASADORUL (50—55 de ani)
SOTUL INTERNAȚIONAL, zis și
MIRELE (40 de ani)
ȘOFERUL OLTEANU, zis MUSTĂȚĂ
(52 de ani)
SECRETARA PRIMARULUI (50 de ani)
PRIMARUL MUNICIPIULUI (50—55
de ani)
DOINA (20 de ani)
VICEPREȘEDINTELE BĂNUIT (40—
45 de ani)
AL DOILEA VICEPREȘEDINTE BĂ-
NUIT (38—42 de ani)

SOTIA PRIMULUI VICEPREȘEDIN-
TE BĂNUIT (35—40 de ani)
DIRECTORUL DE LA „VALURILE
DUNĂRII“ (55 de ani)
SOTIA CELUI DE-AL DOILEA VICE-
PREȘEDINTE BĂNUIT (30—
35 de ani)
VOCEA SECRETAREI AMBASADO-
RULUI (40 de ani)
VOCEA UNUI SPECTATOR
VOCEA FETIȚEI DIN MUNȚII
VRANCEI
VOCEA UNEI SPECTATOARE
VOCEA UNUI SPECTATOR INDIG-
NAT

*Acțiunea se petrece în zilele noastre, la Ambasada României dintr-o țară medi-
teraneană și la primăria unui municipiu de pe Dunăre.*

ACTUL I

Scena e împărțită în două printr-un perete care sugerează, în dreapta, biroul consulului, în stînga, o săliță de așteptare. În biroul consulului, pe peretele din spate, o hartă fizică a României, lîngă ușa ce dă direct în coridor. În dreapta scenei, un geam mare, ce poate da spre o curte interioară. Lîngă geam, o hartă administrativă a Europei.

Biroul, de serie, obișnuit. Pe el, dosare, prospecte turistice, creioane, ștampile etc. În colț, un dulap de fier. Sub geam, o măsută rotundă și două fotolii. Atmosferă sobră, oficială. Doar pe radio, fotografia unei femei tinere, soția consulului, cu două fete în brațe.

Încăperea din stînga scenei, legată printr-o ușă de biroul consulului, este o săliță de așteptare obișnuită. O sofa lîngă perete, o măsută cu două-trei scrumiere, cam încărcate de mucuri de țigări, mai multe scaune tapisate. Pot fi și cîteva tablouri, reproduceri după Grigorescu, peisaje românești. De remarcat, pe unul dintre pereți, o hartă mare a lumii.

Dimineată. Ora opt. Vară. Cald. Consulul își așază haina și cravata într-un cuier. Respiră adînc. Gustă din cafeaua ce aburește. Fumează liniștit. Se uită, instinctiv, la cele două telefoane de pe birou: unul direct cu orașul, altul interior. Au aceeași culoare, se pot confunda ușor. Tot pe birou, dictafonul, aparat recent introdus. Deschide dulapul de fier, scoate un teanc de pașapoarte. Le răsfoiește atent, începe să aplice ștampile, să semneze, confruntînd mereu numele cu cele înscrise în registrul de pe masă. Bombăne.

CONSULUL (stare specială, face, grăbit, un număr de telefon): Alo, nimic? Știi dumneata ce vești aștept de-acasă... Dacă-mi face nevasta a treia fetiță, închid Consulara și... Da, dacă vrei, poți să-i spui și tovarășului ambasador... (Începe să răsfoiască teancul de pașapoarte de pe birou, bombănind.) Luna asta au mers ceva turiști. Da, și ceva oameni de afaceri... Nu toate balenele, dar nici plevușca... (Sună un telefon, ridică receptorul, emoționat.) Oui, non... (Între timp, s-a deschis dictafonul.)

AMBASADORUL (la dictafon): 'Mneața, consule! Ce se-ntîmplă? Azi nu mai știu vorbi decât franțuzește?

CONSULUL (încurcat, pune receptorul în furcă): Vă rog să mă iertați, tovarășe ambasador. Credeam că-i orașul... sau chiar...

AMBASADORUL: Ești singur?

CONSULUL: Da.

AMBASADORUL: Vezi, că la poartă e o tînără doamnă venită din România. Vrea să mă vadă... Te rog s-o primești dum-

neata, în numele meu... Ești încă june, soția ți-e plecată acasă, să nască...

CONSULUL (deceționat): Dumneavoastră glumiți, și mie-mi fierbe capul!

AMBASADORUL: Canicula, frate, canicula! Iar eu, la ora nouă, cum știi, trebuie să-l primesc pe His Excellency... La douăsprezece, mă duc la ministrul comerțului... La unu, particip la...

CONSULUL: Da, pe căldura asta! (Observînd că s-a închis dictafonul.) Mă ia cu glume, șeful, de dimineață... Tocmai pe mine, care-l scutesc de-atîtea vizite neplăcute! (Se uită la termometrul de pe perete, sufocat, ștergîndu-se cu o batistă mare.) 32 de grade, la ora opt! Uf, bine că vine His Excellency. Poate-l convinge, azi, pe șeful nostru, de ideea lui fixă: „fă-ți, domnule ambasador, o piscină, pe acoperișul noii clădiri a ambasadei!” „Da, Your Excellency, numai că o piscină de asta costă enorm! Și, noi, știți, sîntem încă o țară în curs de dezvoltare... N-am avut niciodată un imperi... Adică, să nu mint, am avut

- mai multe... pe cap... Fie-le (ărina uşoară ! " Uf, căldură mare ! Imperiu, imperialism, caniculă, tot un drac ! Agresiune curată !
- FEMEIA DISPERATĂ** (*înaltă, galeşă, şi po- triveşte părul, se uită într-o oglinjoară pe care o scoate din poşeta mare şi burdu- şută, bate tare în uşă, intră fără să mai aştepte răspunsul*) : Bună ziua, domnule consul ! Am sosit. M-a trimis ambasa- dorul...
- CONSULUL** (*întîi surprins, apoi jucînd*) : Care ambasador ?
- FEMEIA DISPERATĂ** : Al Românici... (*Essă, e, un moment, derutată.*) Ce ? Aici avem mai mulţi ambasadori ?...
- CONSULUL** (*serios, în timp ce-şi îmbracă haina*) : Nu, doamnă. Unul şi bun.
- FEMEIA DISPERATĂ** : Da, şi eu consider ! Dacă m-a înţeles alt de repede...
- CONSULUL** : Da, v-a înţeles. Cum vă nu- miţi dumneavoastră ?
- FEMEIA DISPERATĂ** (*ca şi cînd n-ar fi auzit întrebarea*) : Sînt disperată, domnule ! Sînt disperată !
- CONSULUL** (*maşinal*) : Disperată şi mai cum ?
- FEMEIA DISPERATĂ** (*foarte grăbită*) : Dacă nu-mi rezolvaţi situaţia, vă dau la „Eu- ropa liberă“ !...
- CONSULUL** (*îşi pune şi cravata, apoi, iro- nic*) : V-aţi adus şi microfoanele ? Cînd le puneţi în funcţiune, anunţaţi-mă şi pe mine, să-mi dreg glasul...
- FEMEIA DISPERATĂ** (*il ia în serios, se sperie*) : Glumesc, domnule consul ! Eu sînt romîncă, ce naiba ! Luaţi-mi copiii de pe cap şi tac din gură !
- CONSULUL** : Ce copii ?
- FEMEIA DISPERATĂ** : Cei doi, de la poar- tă... I-am lăsat cu mirele...
- CONSULUL** : Mire, cu copii ? Doi din cîţi ?
- FEMEIA DISPERATĂ** : Doi din trei. Fetiţa...
- CONSULUL** (*privind fotografia de pe radio*) : Aveţi şi dumneavoastră o fetiţă ?
- FEMEIA DISPERATĂ** (*cu sinceritate*) : Da, ştiţi, eram încă funcţionară în port... Aveam 19 ani... O visătoare... L-am iubit mult, credeţi-mă...
- CONSULUL** : Vă cred, doamnă, vă cred. Şi ?
- FEMEIA DISPERATĂ** (*la fel, sinceră*) : Fe- tiţa am lăsat-o, deocamdată, în România. E înfiată de maică-mea, la ţară. În munţii Vrancei. I-am zis să-mi scrie aici, la dumneavoastră. Se poate ?
- CONSULUL** : Dacă n-are unde, de ce nu !
- FEMEIA DISPERATĂ** (*nostalgic*) : E în clasa a şasea, domnule consul. Eminenţă ! (*In- cepe să plîngă.*) L-am iubit mult, vă asi- gur. Şi el, nefericitul, cine ştie pe unde s-o fi prăpădit ! De mult... Încă de-atunci... Poate, prin Pacific... (*Se uită pe hartă.*) A, n-aveţi aici !
- CONSULUL** (*derutat*) : Ce n-avem ?
- FEMEIA DISPERATĂ** : Pacificul...
- CONSULUL** : L-avem dincolo... (*Arată spre săliţa de aşteptare.*)
- FEMEIA DISPERATĂ** : Ah, Pacificul ! Ştiţi, eu sînt de la Dunăre...
- CONSULUL** (*spontan, într-o efuziune necon- trolată*) : Şi eu...
- FEMEIA DISPERATĂ** (*la fel, spontan, re- laţii directe*) : Nu mai spuneţi ? ! Dună- rean ?
- CONSULUL** : Exact !
- FEMEIA DISPERATĂ** : Mi-a pus Dumnezeu mina-n cap ! Domnule consul, pînă azi n-am avut nici un noroc... N-am avut nici o protecţie... Am fost totdeauna o visă- toare de birou... Cînd eram mică, visam mereu să mă ascund în cala unui vapor, s-o iau pe Dunăre în jos. Să nu-mi pese de Marea Neagră, să fac bezele cetăţilor de pe Bosfor... Nu ştiu dacă dumneata ai visat sau nu, dar de ajuns văd c-ai ajuns...
- CONSULUL** : Da, am ajuns, n-am ce zice ! 33 de grade la umbră ! (*Se uită la ter- mometrul de pe perete.*) Pardon, 34 ! Imperiul caniculei ! Agresiune curată ! (*Femeia face ochii mari.*) În sfîrşit, spu- ne-mi sincer, ţi-au plăcut palatele de pe Bosfor ?
- FEMEIA DISPERATĂ** (*gest din mîină, deza- mîdire*) : M-a adus cu trenul, domnule consul !
- CONSULUL** : Cine ?
- FEMEIA DISPERATĂ** : Mirele...
- CONSULUL** : Ala cu copiii ?
- FEMEIA DISPERATĂ** : Da. Zicea că iahtul lui e tocmai acum în reparaţie, şi piaţa navlurilor la mare ananghie ! Nu mai rentează deloc cursele regulate... Auzi, trei zile şi trei nopţi, la clasa a treia, cu trenul ! Le-am îndurat pe toate, numai de dragul de a porni... Dar m-am opărit rău ! (*Începe să se tapeze, cam vulgar, la subfiori, cu o batistă mare.*) Ce să mai zic de cei trei copii ? !
- CONSULUL** (*contrariat*) : Păi, ziceai c-ai adus doi. Că fetiţa...
- FEMEIA DISPERATĂ** : Da, cei doi, din faţa ambasadei, sînt romîni curaţi, vă asigur ! Dar povestea lor e încurcată. Dacă mi-i trimiteţi în ţară, vă promit că nu mă mai duc la poliţie, nu mai fac nici o declara- ţie despre drepturile omului... (*Sună telefonul. Consulul ascultă atent. Se uită, pe rînd, la cele două aparate, emoţionat. Nu vrea să le încurce. Ridică receptorul.*) Da. Am înţeles ! Dacă doriţi, vă aştept. (*Inchide telefonul, se întoarce spre femeia disperată.*) Deci, dumneata ai venit aici cu un mire, cu doi copii şi vrei să faci şi declaraţii politice. În sfîrşit, am înţeles. Foarte bine. Treci, te rog, în săliţa de-ală- turi şi scrie. Apoi, te poţi duce să citeşti declaraţiile astea la orice „Europă“ vrei...
- FEMEIA DISPERATĂ** (*surprinsă*) : Domnule consul, dar...

CONSULUL (o conduce spre sălița de așteptare): Nu, nu, scrie! Peste câteva minute, ne vedem din nou. (*Inchide ușa după femeia rămasă nedumerită, perplexă. Se duce la termometrul de pe perete, își prinde capul în palme.*) 35! Mire, copii, Oceanul Pacific, „Europa liberă“!...

AMBASADORUL (*de statură înaltă, cu mustața tunsă englezește, intră pe ușa ce dă direct în coridor*): Ce faci, frate? Îți vine familia și dumneata nu suflă o vorbă!

CONSULUL (*nedumerit, în culmea fericirii*): Ați primit telex? Vine?

AMBASADORUL: Ce telex, consule? N-azi cum îți plîng copiii pe la poarta ambasadei?

CONSULUL (*decepcionat*): Și dumneavoastră, tovarășe ambasador?!

AMBASADORUL: Cine-a adus copiii așa de dimineată? Ce-i cu ei?

CONSULUL (*cu o ieșire ironică*): Doamna cea tină... Mi-a spus că e protejată dumneavoastră!

AMBASADORUL: Haide, consule, că n-am timp de glume!

CONSULUL: Nu glumesc. Așa mi-a spus. E disperată...

AMBASADORUL: Frate dragă, abia acum descoperi că trăiești într-o țară cu mulți oameni disperați?

CONSULUL: Dar asta e româncă, tovarășe ambasador!

AMBASADORUL: Sincer să-ți spun, nu-mi plac deloc românii disperați! Vezi, totuși, ce vrea, ce putem face pentru ea...

CONSULUL: Zice că...

AMBASADORUL: Ascult-o tot ce zice și-mi spui pe urmă. Dar, oricum, luați copiii din fața ambasadei! Fă grădiniță, fă creșă, fă ce vrei la secția dumitale consulară. Știi că la ora nouă fix vine *His Excellency*...

CONSULUL: Bine. Lăsați pe mine, că le descure eu. Dar... (*Ambasadorul iese, grăbit, consulul mai bombăne ceva, apoi o invită pe femeia de alături să intre.*) Ei, ai scris? Te-ai mai gândit la „declarațiile“ alea?

FEMEIA DISPERATĂ (*se smiorcăie*): Domnule consul, gîndiți-vă și dumneavoastră! Mă amenință tot timpul că, dacă nu-mi luați gemenii, îmi dă un picior și mă trimite acasă... Iar cel mic...

CONSULUL (*mirat*): Parcă ziceai că ai trei, cu fetița din România... Acum, sînt patru?

FEMEIA DISPERATĂ: Da, cel mic e-al lui, e cîrlionțat ca el. Da, nu-l contestă, dar pe mine vrea să mă facă „contestatară“!... Ține să-l ducă la părinții lui. Cică, bătrînii au o insulă...

CONSULUL (*cu ironie*): Te pomenești c-or fi rude cu Onassis!

FEMEIA DISPERATĂ: Nu, că nu e grec.

CONSULUL: Dar ce nație-i?

FEMEIA DISPERATĂ (*cu importanță*): E internațional, domnule consul!

CONSULUL: M-ai lămurit bustean! Dă-mi, te rog, pașaportul, să vedem despre ce este vorba!

FEMEIA DISPERATĂ (*suspicioasă*): Nu-l dau, nici moartă! Cum mai vîd eu tot universul?...

CONSULUL: Și copiii?

FEMEIA DISPERATĂ: Mi-i luați, îi trimiteți acasă, îi țineți aici, faceți ce știți... Altfel, mirele...

CONSULUL (*cu indignare*): Va să zică, totul e calculat, perfect pus la punct! Și eu, care credeam că ești o biată femeie nefericită!...

FEMEIA DISPERATĂ (*subit, numai mire*): Nu mă judeca greșit, dragă domnule consul. Cum vezi, nu mai am 19 ani, să mai pot aștepta! Eu altă ocazie să vîd lumea nu mai prind! (*Observînd fața imposibilă a consulului, devine agresivă.*) Dacă nu mi-i luați de pe cap, dau pe față tot ce cunosc despre tatăl lor din România! Și încă ce știu, mamă doamne! Față aleasă, omul regimului, ecou internațional... Știe și mirele...

CONSULUL (*furios, disperat, pune mîna pe telefonul interior, face un număr*): Alo, Zamfire! Cheamă-l repede pe Mustață, șoferul șefului. Cheam-o pe nevastă-sa, și poștiți-l înăuntru pe domnul de pe stradă. Da, pe cel cu copiii! Ce să faceți cu ei? Plîng? Păi, de-aia-s copii, Zamfire, să plîngă! Să-i ducă Mustață sus, la el! Da, la el, că de 25 de ani tot n-a mai avut copii mici! N-o să vrea? Cine? Străinul ăla? O să vrea, mă, de-abia apucă! Uite, poftim, o să vină și doamna mamă, să v-ajute...

FEMEIA DISPERATĂ: Sper că nu-i o simplă manevră, să scăpați de mine. Că eu...

CONSULUL (*continuă, pe același ton*): Da, Zamfire, vine chiar doamna mamă. (*Se întoarce către femeie, sec.*) Dă-mi, te rog, pașaportul, dacă vrei să căutăm o formulă. Și du-te la poartă, după copii!

FEMEIA DISPERATĂ: Ți-am spus, domnule consul, că nu-mi las fericirea din mîna!

CONSULUL (*cu mîna gravă, bine jucată*): Ba, pașaportul ai să mi-l lași! De unde să știu eu că mirele buzunare nu e un gangster, un terorist, cu buzunarele pline de pistoale?...

FEMEIA DISPERATĂ (*cu o grimasă disprețuitoare*): N-are nimic în buzunare, domnule consul!

CONSULUL (*se uită, din nou, la ceas*): Ca să fim, totuși, amîndoi liniștiți, ți-am spus, îmi lași pașaportul! Te duci, îți dezarmezi mirele, predai copiii lui Mustață! Vii, apoi, stimată doamnă, împreună cu „internaționalul“! Să vedem cum stăm cu bombele și cu toate celelalte...

FEMEIA DISPERATĂ (*temătoare, uitîndu-se lung, cînd la consul, cînd la harta Euro-*

pci, scoate pașaportul, învelit într-un fular de mătase, și-l întinde cu mâini tremurânde): Poftim! Dacă n-ai fi de la Dunăre, n-aș avea nici o încredere...

CONSULUL (luind pașaportul, cu fular cu tot): Dar de ce l-ai învelit așa, ca pe sfintele moaște?

FEMEIA DISPERATĂ: Pașaportul ăsta, domnule consul, înseamnă toate visurile mele. Ți-am spus: din copilărie și până la vârsta asta... Dacă-l pierd, sînt în stare să... (pauză) mă omor...

CONSULUL: Lasă, mai vedem noi cum o fi cu... da, cu sinuciderea asta! Du-te, te rog, rezolvă cu copiii, și vino împreună cu mirele! (O conduce politicos spre sala de așteptare. Se întoarce. Ea se pudrează din nou, își dă cu un spray de colonie, ținut în poșetă.) Uf, numai ziua de azi îmi mai lipse! De-acasă, nici un telefon! Iar mireasa asta disperată ar fi în stare să mă facă și tatăl copiilor... (Se uită atent în paginile pașaportului. Doi copii cu fețe identice, de circa trei ani, îl privesc din fotografiile lipite pe o pagină specială.) Uite, dom'le, ce copii frumoși! Și, amîndoi, băieți! (Citește.) Dragoș și Vlad! Nume- de voievozi! (Se uită la pașapoarte, formează numărul de telefon al portarului.) Alo, Zamfire, vino, te rog, după pașapoartele rezolvate! Ți-au mai venit un teanc? Foarte bine! Ascultă, fii acum atent, nu comenta. Condu-i în sala de așteptare pe doamna mamă și pe soțul ei internațional. Auzi, fii drăguț cu ei, dar pe dînsul fă-te că-l controlezi! Nu de-adevărat! Spune-i, doar, dacă are pistoale, bombe, mitraliere, să ți le lase ție în păstrare. Glumesc, măi, nu te speria! (Se uită la ceas.) Nouă fără cinci! (Apasă pe clapele dictafonului; aparatul îi dă posibilitatea să joace.) Alo, tovarășe ambasador, totul e, deocamdată, în regulă!

AMBASADORUL: Ce se întîmplă cu copiii?

CONSULUL: Sînt acasă la Mustață! Poate veni liniștit *His Excellency*... Vă rog, însă, după întrevedere, să mă chemați. Lucrurile, cu tînăra și disperata doamnă, sînt încurcate... Ceva clenciuri de pe-aici, ceva clenciuri de pe-acasă... O să vă informez personal. Pîn-atunci, sper să vă convingă *His Excellency* să construiți, totuși, piscina aia din vîrfurile ambasadei!... Poate, ne acordă un credit fără dobîndă...

AMBASADORUL: În regulă, consule! Te trimit, mîine, să-l convingi dumneata...

CONSULUL (grăbit): Iertați-mă, tovarășe ambasador! Cînicula! (Rămîne cu dictafonul deschis pînă constată că, la celdălt capăt, s-a așternut tăcerea. Se uită la termometrul din cameră și oftează.) Urcă, fir-ar să fie! 35, la umbră! (Zbîrînie un telefon. Tresare. Ezită, nu știe pe care receptor să pună mîna.) O fi născut nevastă-mea! (Apucă amîndouă receptoa-

rele deodată.) Alo! Alo! București? (Deceponat.) Oui, c'est moi! Bonjour. (Celdălt telefon țiue insistent, parcă dă semnale din alte lumi.) Avec plaisir! Mais non, pas du tout. Jusqu'à midi, il m'est impossible! Oui. A bientôt! (Închide, sîcîit. Apoi, se uită spre receptorul deschis.) Mîrîie, fir-al ai naibii!

(Cei doi sînt poștiți de portar în sălița de așteptare. Consulul aude, închide cu cheia ușa dinspre săliță, ia teancul de pașapoarte și iese pe ușa din spatele biroului.)

SOTUL INTERNAȚIONAL (tip pricăjit, lup de mare în mizerie, îmbrăcat într-o bluză de vară, i se văd brațele ca niște funii răsucite, tatuete. Făță măslinie, păr cîrli-onțat, ca la toți mediteraneenii. Bărbiță fără mustăți. Deschide ușa larg, val-vir-tej, cu gust de scandal): Nu, domnițule meu! Vreau protestare! Eu nu sînt un lădrone, un urukukú, să fiu sumis la chestionări barbare. (Încearcă ușa consului.) Da, vreau protestare!

FEMEIA DISPERATĂ: Taci din gură, că eu i-am rugat să te ia un pic la întrebări! Tu nu știi că trăim în epoca terorismului? N-ai citit că se fură ambasadori și consuli? Ce mai vrei?

SOTUL INTERNAȚIONAL: Vreau protestare!

FEMEIA DISPERATĂ: Vezi, nu te prosti prea tare, că aici sîntem pe teritoriu românesc! Avem interese superioare...

SOTUL INTERNAȚIONAL: Pardonnez-moi! Scusi!

FEMEIA DISPERATĂ: Aici sînt romîncă... N-am ajuns încă o... internațională, să-mi permit orice...

SOTUL INTERNAȚIONAL: O să giungem, cara mia, Voilà le mappemonde! E-al nostru, domnițule meu!

FEMEIA DISPERATĂ: E-al nostru, pe dra-cu! Nu vezi că am rămas și fără pașaport?

SOTUL INTERNAȚIONAL: Dar cum? Imposibile! Vreau protestare! (Se repede iar la ușă.)

FEMEIA DISPERATĂ (se apropie de el): Hai, termină! Nu ți-e rușine? Nu m-ai obligat tu să aducem gemenii aici, la ambasadă? (Cu ochii spre ușa consului.) Numai de-ar ține figura! Că ăștia nu prea umblă cu crucea-n sîn! Degeaba i-am amenințat, cum mi-ai spus tu. Și-apoi, mai sînt și ceilalți, de-acasă: primarul municipiului, că el a semnat pentru plecarea mea! Nu? N-ai declarat tu, acolo, în fața lui, că dorești copiii, că vrei să-i înfieczi, să le dai o educație aleasă, de nivel internațional? Iar, mie, nu mi-ai spus că vrei să le cedezi jumătate din insula pe care o vei moșteni de la părinți?

SOTUL INTERNAȚIONAL (foarte mirat): Care izola?

FEMEIA DISPERATĂ : *Insula Amalthea !*
N-ai spus tu că e proprietatea voastră ?
SOTUL INTERNAȚIONAL *(făcând pe uitu-
cul)* : Eu ? Imposibile ! Amalthea e una
capra !

FEMEIA DISPERATĂ *(intr-adevăr dispe-
rată)* : Fi-ți-ar capra de ris, să-ți fie ! Ce
crezi tu, c-am venit aici să vă cresc vouă
caprele rîioase ? Asta-i iubirea ta ? Asta-i
poziția ta internațională ? Dacă-mi era
dor de rîie, îmi ajungeau caprele din
România ! *(Amenințătoare.)* Uite, îmi cer
pașaportul înapoi de la consul, îmi iau
gemenii, îl iau și pe al mic și mă întorc
în România !

SOTUL INTERNAȚIONAL : Bravo, bravissi-
mo ! Frumoasa tradare ! Eu înamorat de
tine, eu făcut sacrificiu, eu organizat acte,
eu plătit transport, și-acum, ingratitude, de-
sertare, izolare ! Nu, domniule meu !
Nu ! Copilul cel mic, *il agiamo*, nu mai
primești înapoi ! Amen ! El este un pri-
soniere internaționale.

FEMEIA DISPERATĂ *(coboară privirile de
pe planiglob, se îndreaptă, viperă, spre
el)* : Vrei să mă șantajezi ? Vrei să-mi
furi și ultimul copil ? Nu ți-l dau, nenor-
ocitele !

SOTUL INTERNAȚIONAL : Calma, prințesa,
calma ! Dacă nu scapi de gemeni, eu...
*(Face semn ca și cînd ar ține în mînă
un cuțit, gata de înjunghiere.)*

FEMEIA DISPERATĂ : Vrei să-i uciți ?

SOTUL INTERNAȚIONAL *(gest de confir-
mare, apoi, cinic)* : Da, ucidem ! Și, dacă
nu faci declarațiune, atunci *il viaggio* pe
mapamond, imposibile ! *Kaput !* Atunci
încep să parlez eu...

FEMEIA DISPERATĂ *(amintindu-și cuvîn-
tele consulului)* : Deci, totul, calculat !
Totul, bine organizat ! Amorezatule, te
ucid aici, pe teritoriu românesc ! *(Se în-
dreaptă spre el, amenințătoare, marinarul
se retrage cu spatele la harta lumii, apoi,
agil, ca ureîndu-se pe un catarg, se agață
de gîtul ei, o sărută, o îmbrățișează cu
disperare.)*

SOTUL INTERNAȚIONAL : Te iubesc, ti
amio...

FEMEIA DISPERATĂ : Mă ai, pe dracu' !
Da, recunosc, m-ai ajutat să am și eu
un pașaport ! Da, mă ai la mînă, recu-
nosc !...

CONSULUL *(reintrat, auzind toată gălăgia,
descuie ușa, o întredeschide, îi vede îm-
brățișați — sau încăierați — și se retrage
repede, fără ca ei să observe)* : Căldură
mare ! *(Privește spre cele două telefoane,
apoi spre fotografia de familie de pe ra-
dio.)* Nimic, dom'le ! Nici o veste de-a-
casă ! *(Formează un număr interior.)* Alo,
ascultă bătrîne ! Te rog, vino urgent
plină aici. *(Se uită la pozele gemenilor.)*
Cu ce pramatie i-o fi făcut disperata ?
Cum, dom'le ! Să ai doi gemeni splen-
dizi *(se uită iar la pozele lor din paș-
aport)* și să-i vinzi unui străin ? !

OLTEANU zis MUSTAȚĂ *(robust, într-ade-
văr cu două mustăți impresionante, țepe-
ne, ca două coarne de berbec. Trece prin
sălița de așteptare, uitîndu-se curios la
încăierarea confuză a celor doi. Bate la
ușa consulului și intră)* : Vă salut. M-ați
chemat...

CONSULUL *(curios)* : Ce fac ?

OLTEANU : Dracu-i știe ! Parcă se pupau,
parcă se băteau !

CONSULUL *(înțelege confuzia, rîde)* : Nu de
amorezații aștia te-am întrebat !

OLTEANU *(înviorat la față)* : Înțeleg... De
gemenii noștri întrebați. Înghit ca lupii !

CONSULUL : Ce le-ai dat ?

OLTEANU : Pin-acum, o oală de lapte !

CONSULUL *(îngrijorat)* : O oală ? Vedeți să
nu li se facă rău, că mă băgați la închi-
soare nevinovat !

OLTEANU : Dacă nu pot dormi, săracii,
mîncîcă...

CONSULUL : Și, de ce nu pot dormi ? Nu
s-au speriat cumva de mustățile dumi-
tale ?

OLTEANU *(realmente mîndru)* : Dimpotrivă !
Încearcă să se agațe de ele, ca mîțele
de burlane ! Din cauza rănilor nu pot
dormi, tov' consul ! S-au opărit de căl-
dură, pe tren...

CONSULUL : Ungeți-i cu alifie mentolată !

OLTEANU : Degeaba ! Cred că lor le tre-
buie un pic de dragoste. Știi ce m-am
gîndit ? Le trebuie un tată !

CONSULUL *(sondaj)* : Te pomenești că vrei
să-i înfiez ? !

OLTEANU *(serios)* : Duc tratative cu ne-
vastă-mea... Pînă o să am eu ceva nepoți
pe-acasă...

CONSULUL *(cu un zîmbet mușcalit)* : Bine !
Numai să știi că gemenii sînt pe-un pa-
șaport cu disperata. Dacă te lasă nevasta
s-o iei și pe ea, mai stăm de vorbă...
Deocamdată, te rog, du-te și spune-i
doamnei mame să intre... Cred că-n ro-
mână n-ai nevoie de interpret !...

OLTEANU *(iese, răsucindu-și mustățile)* :
Poftiți, doamnă, vă așteaptă ! *(Cei doi se
reped la ușă. Olteanu, oprindu-l pe mire.)*
Numai doamna. Dumneavoastră, mînsiu,
pardon, mai așteptați !

SOTUL INTERNAȚIONAL *(intrigat)* : Pro-
testez !

FEMEIA DISPERATĂ : Stă ! Ți-am spus să
protestezi la tine acasă, nu pe teritoriu
românesc ! *(Îi trîntește ușa în nas.)* Vă
place, domnule consul, cum l-am luat ?

CONSULUL *(abia ținîndu-și rîsul)* : Chiar !
Cum l-ai luat ? Unde-ai găsit podoaba
asta ?

FEMEIA DISPERATĂ : Pe Dunăre...

CONSULUL : L-ai pescuit la dezgheț, prin-
tre sloiuri ?

FEMEIA DISPERATĂ : Are suflet de aur,
nu vă uitați la suprafața lui... Mă iubește

ca un nebul, domnule consul! M-a luat eu, toți trei copiii! De fetiță nu știe, nu i-am spus. Zicea că are un iaht, că părinții lui au vapoare și, pe deasupra, dețin insula Amalthea...

CONSULUL (intrigat): Insula Amalthea? În Mediterana? (Se întoarce spre hartă.) Nu cunosc... O să-l întreb pe tovarășul ambasador, că știe pe de rost și insulele nelocuite...

FEMEIA DISPERATĂ: Nu-l mai deranja pe ambasador, domnule consul. Fiindcă tare mă tem că totul e doar o minciună... Dacă nemernicul ăla ar fi recunoscut copiii, nu ajungeam aici... N-avut să-i vadă la față, niciodată! Mi-a plătit, pe ascuns, trei ani, numai să tac. Și-am tăcut, că-s fată fină, cu liceu. Dar, acum, e-am scăpat de banii și de amenințările lui, nu mai tac! Dacă nu-mi luați gemenii de pe cap, urlu de se-aude în toată Europa!...

CONSULUL: Urlă, stimată doamnă! Eu, oricum, o să-l rog pe ambasador să aprobe scoaterea gemenilor de pe pașaport. Cu o singură condiție...

FEMEIA DISPERATĂ (arc întins): Care? **CONSULUL:** Să-mi spui cine-i tatăl copiilor.

FEMEIA DISPERATĂ (vădit mișcată, oftând): Povestea e lungă și încurcată. Tatăl gemenilor a dat referințe bune, numai să mi se aprobe căsătoria, să i se șteargă urma! Da, nu te uita la mine așa. Cândva, am fost frumoasă! Dar, acum, după patru nașteri... Adică, numai trei... te-aș vedea eu cum ai arăta și dumneata...

CONSULUL: Mulțumesc de onoare, dar... (Se ridică, scoate o sticlă de apă rece dintr-o frighetă de sub birou, umple două pahare, unul i-l întinde ei, pe celălalt îl dă repede peste cap.) Nu m-am uitat la dumneata cu răutate sau...

FEMEIA DISPERATĂ: Nu, ăsta a fost nenorocul meu, domnule consul. Toți bărbaii s-au uitat la mine fără răutate, cu interes, cu admirație... Parc-aș fi fost Chira Chiralina, nu alta! Da, nu zîmbi! Prin municipiul nostru, prin port, pe toate vapoarele, românești sau străine, toți mă admirau, așa să știi! Am avut atâtea propuneri serioase, domnule consul, că puteam întemeia zece familii! Și-acum, uite ce-am ajuns! (Incepe să plîngă.)

CONSULUL (ca să iasă din situație): Vezi, ai grijă, nu suspina prea tare, să nu te-audă mirele!

FEMEIA DISPERATĂ (își revine repede): Vezi, mai bine, dumneata, să n-o întindă lupu' ăsta de mare, să mă lase cu prova pe uscat!

CONSULUL: N-ai grijă, că-i Zamfir la poartă! Dar tot nu mi-ai spus (coboară glasul, pînă la șoaptă) cu cine-ai adus pe lume gemenii?

FEMEIA DISPERATĂ (mereu cu ochii pe hartă, spune vorbe pe care nu știi cum să le iei): Cred că mi-a pus ceva în pahar, că altfel nu mă lăsam eu nici sărutată de el! Era un fel de ștab. Și, mie, cu ștabi ca el, nu mi-a plăcut nici odată să stau de vorbă.

CONSULUL: De ce?

FEMEIA DISPERATĂ: Sint fricoși, domnule consul! Se uită de zece ori în jur, pînă să-ți spună că te iubesc! El îmi ținea mereu niște predici, ca un popă. Despre morala proletară, bineînțeles. Hei, fir-ai tu să fii, îmi ziceam, dacă te-ar vedea proletariatul de la Dunăre cum vrei să te scalzi în apele mele teritoriale, ce mamă de bătaie ne-ar mai trage la amîndoi! De-aia mă feream de el, ca dracu' de tîmțic! De-n seara aia, am fost invitați, mai mulți, la „Valurile Dunării” și m-a amețit, ca prin farmec. Nu știu unde m-a dus, nu știu cum m-a prins în somn, și m-a nenorocit. Nu-s din dragoste născuți gemenii ăștia, domnule consul, vai de sufletul lor!

CONSULUL (sec): Cum zici că-l cheamă pe lupu' moralist? Hai, spune odată, că trece timpul și noi n-am lămurit încă nimic!

FEMEIA DISPERATĂ: Ba da, e clar totul! Ti-l spun, dacă juri că nu mă păcălești!

CONSULUL (joacă): Jur!

FEMEIA DISPERATĂ: E vicepreședintele Consiliului municipal...

CONSULUL (sincer): Canalia! Fii convinsă, stimată doamnă, că, dacă ni l-ai spus nouă acum, o să-l usture mai rău decît toate mușcăturile „șopîrlitelor”, cu care ne tot ameninți! Dar, ia spune-mi, primarul nu știa nimic?

FEMEIA DISPERATĂ: Nu, vă jur! El a fost omul cel mai cinstit cu mine! Înainte de-a trimite sus dosarul, pentru aprobarea căsătoriei, m-a chemat de trei ori la el: „Măi, fato, măi, gîndește-te bine, nu te pripi! Cum crezi tu c-o să te iubească multă vreme străinul ăsta, dacă ai atîția copii, și de-atîtea feluri!” Eu, nu și nu, că dacă mi s-au spulberat toate visurile, cel puțin pe ăsta să-l realizez. L-am anunțat și pe vicepreședinte, l-am amenințat, și el, prin cine și cum nu știu, a-nvîrtit-o, a sucit-o, și l-a convins pe primar. Probabil, și-au zis, ca și mine, că reiese clar din declarațiile mirelui meu că ăsta e foarte bogat: insulă personală, ceva vapoare... Deci, existență asigurată! Mai era la mijloc și al mic...

CONSULUL (grăbit): Și, cu el, ce ai de gînd să faci acum?

FEMEIA DISPERATĂ (*incepe iar să se smiorcăie*): Cu el, domnule consul, e și mai încurcată! El n-are, ca gemenii, în spate, nici o țară! Degeaba zice mirele că...

CONSULUL: Și-atunci, ce declarații de protest vrei să mai faci? Dacă ăsta-i ade-vărul, gol-goluț...

FEMEIA DISPERATĂ: Păi, cu ăla, cu vice-președintele... Dacă-mi luați gemenii, cum mi-ai promis, atunci nu fac.

CONSULUL: Bine. Ne-am înțeles. Uite, ia, te rog, hirtiiile și tocul ăsta, treci alături și scrie-mi toată tărășenia, negru pe alb! Altfel, o să creadă cineva de pe-acasă că-am inventat-o eu, din gelozie...

FEMEIA DISPERATĂ: Cum, din gelozie?

CONSULUL: Nu spunei că sîntem amîndoi dunăreni? Dacă tipă într-o zi vicepreședintele că gemenii sînt copiii mei?! Serie, deci, totul, inclusiv ce gîndești despre primar, fiindcă — nu-i așa? — el a pus ultima semnătură. Dacă ai de gînd să faci scandal, mai mult sau mai puțin european, atunci primarul trebuie să răspundă primul! Nu? Și-apoi, o să răspund eu, o să răspundă ambasadorul, dacă-ți aprobăm ștergerea gemenilor din pașaport. (*Exaltare jucată.*) Dacă-ți deblocăm drumul pentru nemaipomenita dumitale călătorie...

FEMEIA DISPERATĂ (*în derută*): Nu, domnule consul! N-o să fac nici un scandal. Vă jur! Și-atunci, de ce să mai scriu toate astea?

CONSULUL (*decis*): Pentru că, oricum, scandalul e gata! Nu-l faci dumneata, dar îl facem noi! Dintr-o obligație morală. Da, stimată doamnă, ăluia o să-i radem barba, de n-o să-l mai recunoști la întoarcere!

FEMEIA DISPERATĂ (*iarăși foarte disperată*): Ți-am spus, domnule consul, că nu mă mai întorc! Ce, vrei să-mi crape obrazul de rușine?

CONSULUL: Clar! Treci, te rog, dincolo, scrie totul, negru pe alb. Iar la sfîrșit poți adăuga: „Rog autoritățile române să nu-mi ridice cetățenia...”

FEMEIA DISPERATĂ (*în nedumerire*): Nu-nteleg!

CONSULUL: Uite-așa, ca-n zicala aia cu mintea de pe urmă. Păstrează-ți pașaportul românesc...

FEMEIA DISPERATĂ: De ce?

CONSULUL: Fiindcă, stimată doamnă, mapamondul ăsta e și mare, și mic! Cine știe, la marginea cărei mări, la marginea cărui ocean, o să mai ai nevoie de un consul sicilitor, ca mine! Și-acum, la trea-

bă! (*O conduce spre ușă.*) Peste zece minute, să intre și mirele, podoaba dumitale internațională, marele cuceritor! Vă aștept!

(*Inchide ușa, destul de trîntit. Se așază pe un scaun, istovit, lac de apă. Telefoanele, nimic. Liniște suspectă. Se uită la ceas. Se aude o bătaie în ușa ce dă direct în coridor, apoi, fără să mai aștepte răs-punsul consulului, se deschide.*)

AMBASADORUL (*intrînd, cu un aer obosit*): Te anunț că n-o mai primesc!

CONSULUL: Pe ea? Doar mi-ai promis...

AMBASADORUL: După ce i-am văzut gemenii...

CONSULUL: Cînd? Unde?

AMBASADORUL: La Mustață! Le unge nevastă-sa rănile cu untdelemn. Și, dacă i-am văzut pe ei în balul ăla, atunci n-o mai pot vedea pe ea! Chiar de s-ar da de ceasul morții!

CONSULUL (*concesiv*): Nu se dă, fiți siguri! I-a promis mirele o insulă — insula Amalthea, din Mediterana. M-am uitat pe hartă, dar n-o găsesc!

AMBASADORUL: Cred și eu că n-o găsești! Ce-ar fi, consule, să-ți mai aduci aminte de cele învățate în școală!

CONSULUL (*încercînd să-și aducă aminte*): Amalthea... Amalthea... Nu cumva e vorba de?...

AMBASADORUL: Exact, e capra care l-a alăptat pe Zeus. Dar de Cornul Abundenței ai auzit?

CONSULUL (*cu haz*): Am auzit! Dar dumneavoastră ați auzit de primarul municipiului de la Dunăre? Și, mai ales, de vicepreședintele care i-a dăruit disperatei cei doi gemeni?

AMBASADORUL (*după un scurt timp de tăcere*): Ascultă, consule, văd că zăpăcita asta de caniculă își face de cap! Ce vrei, dragă, de la mine?

CONSULUL (*ocazie clară*): Aprobarea să le pregătim gemenilor un pașaport separat. (*Cu bonomie.*) Poate-i înfiez eu, dacă-mi dați voie, și dacă nu s-a hotărît cumva, înaintea mea, Mustață...

AMBASADORUL: Dar ce să faci dumneata cu atîția băieți? (*Tăcere semnificativă.*) Ce, n-ai citit încă telexul? Vîno, frate, să te trag de urechi! Ai reușit, în sfîrșit, să-ți faci un fecior! Canicula... Mediterana... Cornul Abundenței...

CONSULUL (*blocat*): Dumnea... Dumnea-voastră vă vine să glumiți, și-aici, la mine, sînt 40 de grade la umbră!

CORTINA

ACTUL al II-lea

Acțiunea se desfășoară peste o lună, la primăria unui municipiu de pe Dunăre, port vechi, cu tradiție. Biroul consulului a devenit biroul primarului, cu unele modificări firești — în locul hărții Europei, harta municipiului. Pe o masă, poate fi macheta portului dunărean, în curs de extindere și de modernizare.

Dimineața. Ora opt. Căldură normală. Geamurile, larg deschise. Din depărtare, se simte răsuflarea Dunării.

PRIMARUL (tip obișnuit, cu ochelari eleganți, cu timple cărunte. Aplecat peste birou, desface, pe rînd, plicurile pe care le are în față, citește atent, subliniază cu diverse creioane colorate și scrie indicații pe hîrțile citite. Apasă pe sonerie. Intră secretara): De citit, e mai ușor. De rezolvat, mai greu. (Îi dă scrisorile.) Cele mai multe sînt cereri de locuință.

SECRETARA: Și de audiențe...

PRIMARUL (ca și cînd n-ar fi auzit-o): Toată lumea vrea confort superior. Și-acuma, reclamațiile... (Îi dă un alt teanc de scrisori.) Atenție la astea, sînt ale întreprinderilor care cooperează între ele. Deci, alte cercetări!... Au ajuns ca babele, peste gard: hîra-hîra, pîra-pîra! Ne-ar trebui un computer, să le împace! Și-apoi, anonimele!

SECRETARA: Multe — cinstite, unele — mincinoase, iar altele...

PRIMARUL: Amuzante... Uite, poftim ce scrie cucoana asta, care semnează: „O cetățeană mîndră de municipiul ei”. Auzi! (Citește, imitînd-o.) „Este intolerabil, tovarășe primar, ca autoritățile competente să nu supravegheze ecarisajul municipiului. Mai ales folosirea de către cîini a locurilor stabilite în parc. Schimbîndu-le mereu, se creează tragice confuzii. Cățelușă mea din rasa caniche s-a oprit într-o seară la copacul ei preferat. Dar, din nenorocire, și mai ales din neglijența paznicilor parcului, locul acela era ocupat de un dulău, cunoscut în cartierul nostru sub numele de «Senatorul». Și, vă dați seama ce a urmat! «Senatorul»...”

SECRETARA (amuzată): Iar „Senatorul”?

PRIMARUL (sec, dîndu-i plicul): Trimite-l la teatrul nostru satiric!...

SECRETARA (tresare; primul telefon care sună e tocmai „guvernamentalul”. Pe măsură ce vorbește, se luminează la

față): Alo, da, tovarășe ministru, e-aceia, vi-l dau imediat! (Astupă pîlnia cu palma.) Pe „guvernamental”, Ministerul de Externe!

PRIMARUL (se întrerupe din lectură, se ridică în picioare, de parcă cine știe ce șef mare l-ar căuta. În timp ce ia receptorul, bombăne pentru sine, mirat): Externele? (Apoi, tare, apăsător.) Da, vă salut, eu sînt! A, tu ești, Filimoane? Păi, spune, frate, așa, de ce-mi dai atîtea emoții?! Credeam că-i ministrul! (Se așază pe fotoliu.) Cum? Cine se plînge? Ambasadorul Popescu? Ala care era cu tine, la propagandă? Deh, noi cu șantierelor, voi cu lozincile și cu filozofia! Da, am semnat... Sigur, am semnat și pentru cei doi gemeni! Cum? Mi-i trimiți azi înapoi? (Uimire. Se oprește, apoi reia, aproape amuzat.) Au venit din străinătate? Bine, îi primesc, desigur! O să citesc atent tot ce-mi aduce curierul. Ai cui sînt? Ai vicepreședintelui meu? Păi bine, frate, care? Că eu am doi vicepreședinți! Da, voi cerceta, desigur, foarte amănunțit. O să vă dau și-n scris. Înțeleg, știu... În cîteva zile, o să ai răspunsul... Ce mai fac? Deh, ca într-un port mare — corăbii și necazuri! Te salut... (Pune receptorul la locul lui, se șterge cu batista pe frunte. E indispus. Către secretara rămasă în picioare, lingă birou.) Hei, fir-ar ea să fie de primărie! Nu puteam rămîne, dracului, un simplu inginer naval?! Asta numai de la vechii noștri colegi, de U.T.M., mi se trage!

SECRETARA (îl întrerupe): „Generație de sacrificiu”!

PRIMARUL: O fi! Nu mă plîng de nimic! Dar să mă mai ocup și de aventurile amoroase ale subalternilor, asta nu-mi place deloc! Pentru asta, chiar n-am vocație! Fato, cred că-o să intrăm amîndoi în

buclic! Și, ca vecchi activiști la U.T.M., bine ne-ar mai ședeia!...

SECRETARA (*speriată*): Dar cu ce-am greșit?

PRIMARUL: Păi, n-ai insistat și tu să semnez actele de căsătorie ale domnișoarei ăleia din port?

SECRETARA (*ți mai vine inima la loc*): Ba da! Le-ai semnat, s-au aprobat, a plecat cu pașaport în regulă. Să fie sănătoasă și să aibă ceva mai mult noroc decât a avut pe-aiți!

PRIMARUL: Halal noroc! După cum ai auzit, ne sosesc din străinătate gemenii! Te pomeniști că știi și-ai cui sint?

SECRETARA (*decepționată*): Mister total! Multe știu eu... deh, postul, meseria de-aiți...

PRIMARUL (*insinuant, în glumă*): Lasă, nu te mai scuza, știu eu că, dacă nu tragi cu urechea, tot mai furî cu privirile... Dar, de data asta, cu tatăl gemenilor, tare aș fi vrut să fii mai indiscretă. Și, dacă n-ai fost la timp, acum e prea târziu! Deci, îndată ce sosește curierul special de la Externe, îmi dai plicul, iar pe copii (*pauză, ia o hotărîre*) îi adăpostești la Casa de oaspeți a primăriei... (*Glinditor și trist*.) Ce bine mi-ar prinde acum consilierul meu special!

SECRETARA (*nedumerită*): Care? Cel de la Juridic sau cel de la Personal?

PRIMARUL: Nu, fato, Doină!

SECRETARA: Fiica dumneavoastră? Mă duc să-i telefonez! (*Vrea să iasă pe ușă, dar se întîlnește, nas în nas, cu Doina. Moment de perplexitate*.) Formidabil Consilierul special în persoană! (*Secretara iese.*)

DOINA (*frumoasă, seamănă leit cu tatăl său, e îmbrăcată cu blugi, are un aer strengăresc*): Tată, iartă-mă c-am dat buzna! Mi-au luat permisul de conducere...

PRIMARUL: Cît aveai la oră?

DOINA: 250...

PRIMARUL (*face ochii mari*): Cît?

DOINA: 250 de lei, pentru depășire!

PRIMARUL (*scoate banii din buzunar*): Ți-i dau, fiindcă ai făcut infracțiunea tocmai la timpul potrivit. Aveam nevoie de tine...

DOINA: Ia te uită, că mai sint și eu utilă la ceva! Despre ce-i vorba?

PRIMARUL: Uite, ca să vorbesc scurt, în genul tău: poate-ți mai amintești de fata aia din port, aia cu gemenii, care s-a măritat cu armatorul ăla bogat...

DOINA: Da, și ce-i cu ea? Tu i-ai aprobat plecarea...

PRIMARUL (*indispus*): Ce-ai face tu, în locul meu, dacă ți-ar trimite gemenii înapoi? Ei, da, nu te uita așa, dacă ți-i ar trimite chiar azi? Nu mîine.

DOINA (*fără să stea prea mult pe gînduri*): Dacă sint ai tăi, tăticule, eu le-aș zice frați! Frățiorilor! Haișilor!

PRIMARUL (*furios*): Obraznică te știam, dar nu și vulgară!

DOINA (*surprinsă*): M-ai chemat aici ca să te mint sau ca să-ți spun adevărul? Repet: dacă sint ai tăi, tăticule, nu te speria, zău! Mai bine mărturisește-mi deschis totul. Cu mama, aranjez eu... Cu șefii, rămîne să te descurci singur... Nu mă bag... Altă generație... Alte concepții... Alte exigențe...

PRIMARUL (*indignat*): Dacă mai continui, te dau afară! Așa mă cunoști tu pe mine?

DOINA (*cu aceeași franchețe*): Nu-nțeleg. Aveai nevoie de mine pentru o dezbatere teoretică? Pentru un simpozion despre etică? Sau ca să-mi spui ai cui sint gemenii? Cine, și de ce ți-i trimite pe cap? (*Pauză*.) Ți-e frică?

PRIMARUL (*intră în normal*): Mie? (*Ridică din umeri*.) Totuși, eu am semnat... Iar cei de la Externe afirmă că gemenii ar fi ai unuia dintre vicepreședinții mei. Care dintre ei? Hai, consilierule, spune-mi, de unde s-o apuc?

DOINA (*după o clipă*): Ia-o ca detectivii, pe căile intuiției... (*Izbucnind în ris*.) Primarul și Colombo!

PRIMARUL (*deconcertat*): Ție-ți dă mîna să te joci cu vorbele. Dar eu trebuie să urmez căile legii. S-o respect și, la nevoie, s-o impun!

DOINA (*cam oficial*): Tocmai, primarule! Legea, în cazul ăsta, este să afli adevărul! De ce nu-i chemi la tine pe cei doi vicepreședinți? Amîndoi sint bănuți, dar unul singur e vinovat!

PRIMARUL (*lovindu-se cu palma peste frunte*): Nevestele!...

DOINA (*descumpănită*): Ce-i cu nevestele?

PRIMARUL: Trebuie să le chem pe ele! Nu poți face un veritabil sondaj psihologic, fără să asculți și nevestele! Cred că știi, consilierule, că, în împărăția căsniciei, fiecare soție este nu numai un detectiv abil, ci o poliție întreagă!

DOINA: Nu cumva te referi și la mama?

PRIMARUL: Mă refeream la poliție, nu la securitate. (*Precizînd*.) Vorbesc de securitatea personală... Stai, am și un „șef al personalului”...

DOINA: Tată, dacă o iei pe căi administrative, n-ajungi la nimic! Fă cum ai spus și cheamă nevestele, Colombo! (*Cu umor*.) Noroc, tovarășe primar! (*Îl sărută repezede*.) Mă așteaptă Militia...

PRIMARUL (*își scutură capul ca după un vis ciudat, se apropie de geam, privește spre Dunăre. Trei sirene răgușite, de vapor vechi, parcă îi dau semnalul așteptat. Face, precipitat, un număr de telefon*): Alo, dumneata ești, vice? Ai azi audiențe? Nu? Atunci vino, te rog, urgent, pînă la mine! Nu, nu-ți aduce nici o hîrtie! Dă-le dracului! Azi lucrăm fără hîrtii!... (*După cîteva clipe, apasă pe un buton și cheamă secretara*.) Oricine mă caută la telefon, nu sint aici!

SECRETARA : Dar unde sîntei ?

PRIMARUL : Plecat în Mediterana. Da, nu ride ! Mă întorc la amiază.

SECRETARA (amuzată) : La ce debarcader să v-aștepte ? (Iese, în timp ce intră vicepreședintele.)

VICEPREȘEDINTELE BĂNUIT : Vă salut, tovarășe primar ! Sînt aici, am venit ! Eram tocmai pe punctul de a pleca pe șantierelor noilor blocuri. Știți, exact cum am stabilit ieri. Dacă nu le dăm la timp, ne zhoară.

PRIMARUL (luîndu-l, familiar, de braț) : Bine. Pleci imediat. Deocamdată, am vrut să te felicit...

VICEPREȘEDINTELE BĂNUIT (surprins) : Pentru aprovizionare ?

PRIMARUL : Nu. Pentru reîntregirea familiei ! Ți s-au întors copiii din străinătate...

VICEPREȘEDINTELE BĂNUIT (uimît) : Care copii ?

PRIMARUL : Gemenii. Dragoș și Vlad. Frumoase nume !

VICEPREȘEDINTELE BĂNUIT : Cred că glumiți. Cred că mă confundați.

PRIMARUL : Cu cine ?

VICEPREȘEDINTELE BĂNUIT (serios, aproape liric) : Nu știu, dar mă confundați ! Din păcate, n-am nici un copil ! Aș fi dorit mult, dar atunci, la început, nevastă-mea, știți, n-a vrut, că sîntem prea tineri, că... Pe vremea aia era admis... Se făcea legal...

PRIMARUL : Dar eu nu vorbeam de copii legali ! Ce dracu' ! Atîta știu și eu despre familia dumitale... Vorbeam de cei doi gemeni, expediați în străinătate, cu aiurita aia din port... Cred c-o știi, c-am discutat despre plecarea ei... S-a măritat cu armatorul ăla bogat. Și-acum, poftim, ne-a trimis gemenii, cu raportul ambasadorului și cu declarațiile ei. Zice că sînt ai dumitale !

VICEPREȘEDINTELE BĂNUIT (ironic) : Dacă-i vorba de o sentință internațională, ce mai, aș protesta degeaba !

PRIMARUL : Și nevasta ?...

VICEPREȘEDINTELE BĂNUIT : Chemați-o pe ea. Dacă o convingeți, sîmnez, fi înfiem pe amîndoi... (Iese.)

PRIMARUL (singur, perplex) : Dacă ăsta a acceptat atît de ușor, e ciudat ! (Face alt număr de telefon, sună insistent, apoi, într-un tîrziu, i se răspunde.) Alo, dumneata ești ? Da, vorbeai cu orașul ? Foarte bine ! Descurcă-le, că de-aia am cerut atîtea investiții ! Am vrut să te întreb : ai cumva zi de audiență ? Nu ? Atunci, vino repede pînă la mine ! (Închide telefonul. Intră secretara, cu plicul adus de curierul special de la București. Se uită lung la plicul acela ferecat cu ștampilă și cu sigiliu sec, e tentat să-l deschidă imediat. Renunță. Îl așază pe birou. Se-

cretara așteaptă indicații.) Auzi ? Astăzi o să facem nițel pe detectivii...

SECRETARA : Cu plăcere... Ca-n tinerețe ? PRIMARUL : Nu, nu te speria ! Nu chiar ea atunci... Au sosit gemenii ?

SECRETARA : Da, zice fata de la Casa de oaspeți că-s plini de semne. Dar sînt veseli. Cer tot timpul lapte.

PRIMARUL : Cheam-o, te rog, pe soția vicepreședintelui care a ieșit !

(Secretara dă nas în nas cu vicepreședintele care intră.)

AL DOILEA VICEPREȘEDINTE BĂNUIT : Vă salut cu stimă, iubitul nostru șef ! Bine că m-ați chemat. Tot voiam eu să vin la dumneavoastră, să vă spun...

PRIMARUL (pripit, curios) : Ce ? Nu cumva, legat de...

AL DOILEA VICEPREȘEDINTE BĂNUIT : Ba da, de export ! Nu mai pot, tovarășe primar, mă sufocă ! Aia de pe la agenții și ambasade telegrafiază la ministere, ministerele telexează la întreprinderi, întreprinderile dau vina una pe alta. Planul se face, nu zic, dar numai eu, ca arbitru local, știu cu cîtă sudoare și cu cît efort ! Vorba aia : unii cu călătoriile, alții cu insomniile ! Așa că, vă rog, dacă se poate, să nu mă țineți prea mult. Am convocat, la comandamentul portului, pe toți cei răspunzători pentru încărcarea îngreșămintelor chimice...

PRIMARUL (luîndu-l și pe el familiar de braț) : Nu te țin deloc ! Te-am chemat numai să te felicit...

AL DOILEA VICEPREȘEDINTE BĂNUIT (luat prin surprindere) : Pentru ce ?

PRIMARUL (foarte atent, cu ochii pe fața interlocutorului) : Ți s-au întors copiii din străinătate...

AL DOILEA VICEPREȘEDINTE BĂNUIT (spontan, rece, foarte sigur pe el) : De la studii, sau din excursie ?

PRIMARUL (misterios) : De la studii, c-au venit cu certificatele în regulă. Uite, le am aici, pe masă ! Și din excursie — fiindcă au străbătut toată Mediterana...

AL DOILEA VICEPREȘEDINTE BĂNUIT (nervi tari, talent de actor) : Dacă-i sarcină, cu plăcere ! Sînt chiar emoționat. De mult doream, eu și nevastă-mea, să mai realizăm în viață și un copil. Dacă ne-au sosit acum doi, făcuți-gata, cu atît mai bine !

PRIMARUL (insinuant) : Ți i-a trimis în dar ea (pauză), știți dumneata cine...

AL DOILEA VICEPREȘEDINTE BĂNUIT : N-am nici o rudă în străinătate...

PRIMARUL : Atîta știu și eu despre familia dumitale ! Copiii nu se fac cu rudele, dacă nu mă înșel. Ori cu nevasta, ori cu amantele... Așa că, fata-aia din port, al cărei măriș cu armatorul bogat l-am discutat și l-am aprobat noi, ți-a trimis acum gemenii înapoi... Zice că să-i iei,

să-i crești, iar altă dată, dacă mai faci, să-i ții acasă...

AL DOILEA VICEPREȘEDINTE BĂNUIT (*nu se lasă intimidat*): Scumpul nostru șef, dacă povestea asta-i o farsă, e proastă! Dacă e o hotărîre de sus, cu caracter internațional, mă supun! Eu știu, din practica exporturilor, că nu-i bine să afectezi interesele țării, prestigiul socialismului...

PBIMARUL (jucat): Ești, ca întotdeauna, imbatabil! Înainte de ședința aia din port, du-te și-i vezi, totuși, la Casa de oaspeți. I-am instalat, deocamdată, acolo.

AL DOILEA VICEPREȘEDINTE BĂNUIT (feroce): Cum? Tîrfa aia, care făcea pe visătoare cu marinarii străini, acum ni-i trimite nouă, în chip de misionari apostolici? Nu, zău, știți că-mi plac bancurile, dar pe asta nu-l gust deloc!

PRIMARUL: Lasă tîrfa în pace! Cît despre nevastă, dacă ți-e frică, o chem eu, că tot n-am mai văzut-o de mult! La revelere!

AL DOILEA VICEPREȘEDINTE BĂNUIT (*rămîne, în sîrșit, perplex, apoi se redrezează repede, ride în hohote și iese*): Vă țineți de farse, ca de întîi april!

PRIMARUL (*rămîne o clipă singur. Căldura crește. Sirenele vapoarelor, tot mai dese. Dă drumul radioului. Muzică mediteraneană. Desface, cu tot dichisul necesar, plicul ferecat. Scoate hîrțile, dar nu le citește încă. Apoi se apropie cu vădit interes, chiar cu emoție, de birou. Citește, cînd destins, amuzat, cînd cu concentrare maximă, foile pe care face semne, alternativ, cu un creion roșu și cu unul albastru. Sonerie, întră secretara*): Ambasadorul, tot filozof a rămas! Eu mă așteptam la date concrete și, cînd colo, el a trimis în țară un fel de studiu despre „psihologia victimelor“.

SECRETARA: Nu înțeleg...

PRIMARUL: Nici eu nu înțeleg. De ce, dom'le, le-o fi zicînd „victime“, unor pramatii ca astea?

SECRETARA (*mai încurcată*): Tot nu-nțeleg...

PRIMARUL: Slab detectiv... Nici eu, Colombo, dar nici tu, Pip! (*Îl întrepuie zbrîntitul telefonului*). Iar „guvernamentalul“? (*Ridică receptorul*). Cine? Adjunctul de la chimie? Alo, da, eu! Noroc, tovarășe Ionescu! Da, se iau măsuri, fiți convins, vicele meu e la comandament, în port... Sigur, fiți convins! Vă mulțumesc, la revedere! (*Inchide*). Asta, tînerelul, ca și „consilierul meu special“, scurt pe doi, nu se prea încurcă în vorbe. Computer! (*Se înterupe, ia din nou hîrțile. Spicuiește, cu voce tare*). Victima superficialității, a temperamentului... etc., etc., negustor de suflete etc., etc., călău în lacrimi etc., etc.

SECRETARA: Nu-nțeleg...

PRIMARUL: Studiu psihologic! Se poartă... Mai ales cînd ești ambasador! (*E între-*

rupt iar de soneria telefonului.) Eram sigur! Dacă secretara mea stă la taclale, trebuie să răspund singur la toate telefoanele.

SECRETARA (*trece lingă telefonul cu buatoane complicate*): Da, eu, doamnă vice. (*Acoperă pîlnia cu palma*). Vă roagă s-o primiți urgent. (*Primarul face din cap un semn aprobativ*.) Da, tovarășul vă primește, deși este foarte ocupat azi... Are pe cineva important la el... Da, într-un sfert de oră! Vă așteptăm...

PRIMARUL (*după un răstimp*): Uite ce-i, personaj important, bate te rog la mașină părțile astea subliniate cu roșu din declarațiile femeii disperate, cum îi zice ambasadorul. Unde spune despre mine, e-am chemat-o, că i-am dat sfaturi bune, lasă-le naibii afară! Transerie, uite, întreg paragraful ăsta, care începe cu: „În România, eu am ținut legătura de serviciu între port și restaurantul „Valurile Dunării“, unde directorul era bun prieten cu vicepreședintele consiliului“... Dar numele ticălosului nu-l dă, aiurita!

SECRETARA: Bine, mă duc să bat... Dar Pip ce are de făcut?

PRIMARUL: Uite, ne jucăm rolurile în felul următor: eu le primesc pe doamnele vice, iar tu îl chemi, în numele meu, pe directorul de la „Valurile Dunării“. Îi ții în anticameră, pînă la prînz. Spui că i-am cerut eu să scrie două referințe despre cei doi vicepreședinți, de cînd îi cunoaște, ce și cum, după toate regulile... Îi suflă c-ai aflat de niște decorații, de-o avansare, la județ, la București, nu știi exact unde... Să vedem pe cine laudă mai tare. Între timp, te interesezi, la telefon, în gura mare, de Dragoș și Vlad. Te tînguiești, din cînd în cînd: „Vai de biata mama lor!“ Și-apoi, c-un oftat și mai adînc: „Dar și mai vai de tatăl lor, dacă i se dă de urmă!“ Pricepi?

SECRETARA: Da. Dar de ce nu-l chemați dumneavoastră, să-l luați direct, să vă spună adevărul?

PRIMARUL: Vezi, nu mă înțelegi! Vreau să fiu și eu o dată un bun psiholog, dacă nu un bun detectiv! Pramatile astea nu ne batjocoresc numai pe noi, batjocoresc țara...

SECRETARA: Ei, nici chiar așa, tovarășe primar! Ia mai dați-i încolo de derbedei! Dacă spune una că-i fată mare și-și dă poalele peste cap, nu știu pe unde, făcînd pe persecutata politică, n-o să mă înroșesc eu, aici, de nerușinarea ei! Dacă o ținem așa, o să ne ridă și curcile...

PRIMARUL (*surprins de această virulență nebănuită*): Ai dreptate! Numai că, pînă află lumea că alea-s de-alea, le crede icoana Maicii Preacurate! Ia vezi, n-a venit doamna vice?

SECRETARA (*deschide ușa, o vede*): A și venit... Iar eu îl chem pe „dirijorul“ de la „Valurile Dunării“. (*Deschide larg ușa*). Poftiți, vă rog!

SOTIA CELUI DE-AL DOILEA VICEPRE-
SEDINTE BĂNUIT (*întălit, cu trăsături*
voluntare, cam fanată, totuși, la vîrsta ei,
îi întinde mîna dreptă primarului, în
cealaltă își ține poșeta și mînușile albe,
de mătase): Îmi pare bine, tovarășe pri-
mar! Cel puțin în ocazii excepționale să
vă mai poată vedea omul! Chiar-ți spu-
neam tovarășei, că i-am dat azi, cu emo-
ția asta, i-am dat și dinsei un telefon,
acasă. La noi nu mai vrei să veniți, de
invitat nu ne mai invitați, înseamnă că
s-a petrecut ceva. Între bărbați, să-mi fie
cu iertare...

PRIMARUL (*poftind-o să ia loc pe fotoliul*
audiențelor): S-a petrecut, stimată doam-
nă vice!

SOTIA CELUI DE-AL DOILEA VICEPRE-
SEDINTE BĂNUIT: Vedeți, știam eu!
Simțul meu nu mă minte...

PRIMARUL: S-a petrecut, azi-dimineață,
între 8 și 9, o discuție foarte plăcută
între mine și soțul dumitale. Mai precis,
l-am felicitat pe simpaticul meu colabora-
tor pentru că i s-au întors sănătoși copiii
din străinătate! Doi gemeni, cu nume de
voievozi: Dragoș și Vlad!

SOTIA CELUI DE-AL DOILEA VICEPRE-
SEDINTE BĂNUIT (*derutantă*): Știu. Am
fost acolo. L-am văzut. Frumoși, n-am ce
zice! M-aș fi bucurat, vă asigur, să fie
ai lui, să-i putem lua lingă sufletul nostru
părintesc. La mine, știți, nu e vorba de
o infirmitate, ci de un principiu. Dacă-i
fac, trebuie să-i cresc! Nu i-aș putea lăsa
pe mîini străine. Și-atunci, dacă i-aș fi
făcut, s-ar fi dus dracului cariera, ba-
roul, procesele, pledoariile! Toate satisfac-
țiile unei munci briante, vă asigur, după
aprecierile ce le-am primit încă de pe
bancile facultății... Da, tovarășe primar,
foarte sincer, asta este viziunea mea, con-
cepția sau anticoncepția mea... Am venit,
deci, să vă mulțumesc...

PRIMARUL (*speriat să nu continue pledoa-*
ria): De ce să-mi mulțumesci? Pentru
că-l bănuiesc pe soțul dumitale că este
tatăl gemenilor repatriati?

SOTIA CELUI DE-AL DOILEA VICEPRE-
SEDINTE BĂNUIT (*cu același aplomb*):
Da, pentru că-l bănuieți deschis, îl bă-
nuieți onest! Pentru că i-ați spus-o la
timp, să se poată omul apăra, să nu vină
cu argumente tardive...

PRIMARUL: De cine să se apere, doamnă
vice? De copii?

SOTIA CELUI DE-AL DOILEA VICEPRE-
SEDINTE BĂNUIT (*ușor contrariată*):
Nu de copii, că ei, după cîte am consta-
tat personal, sînt aproape muți. De dum-
neavoastră, adică de autorități, de opinia
publică...

PRIMARUL (*uitînd că este detectiv*): Păi,
vedeți! Eu tocmai asta am vrut: să ne
lămurim între noi, să nu mai ajungem,
cu concepții și anticoncepții, în fața opi-
niei publice... Un tată care, hai să zi-
cem, chiar dacă vă jignesc, cumva, ca

femeie, un tată care a greșit, ei, da, se
mai întîmplă, a greșit cu o fată visă-
toare, acest tată nu poate fi dezonorat,
dacă-și recunoaște greșeala!

SOTIA CELUI DE-AL DOILEA VICEPRE-
SEDINTE BĂNUIT (*panteră la pîndă*):
Deci...

PRIMARUL (*o întrerupe iar*): Deci, după
ce a vrut să le facă urma pierdută, în-
cercînd de la „Valurile Dunării” pînă la
Oceanul Atlantic, iar ei, gemeni încăpă-
rînați, s-au ținut unul de altul și s-au
întors acasă, de ce să nu se bucure tatăl?
De ce să nu-i îmbrățișeze, să taie vițelul
cel gras?... Ca tatăl fiului risipitor...

SOTIA CELUI DE-AL DOILEA VICEPRE-
SEDINTE BĂNUIT (*obraznică*): Eu am
crezut că vin la primăria municipiului,
nu la biserică...

PRIMARUL (*iritat*): Vedeți, vice doamnă,
pardon, doamnă vice, aici e greșeala dum-
neavoastră! Din punct de vedere al mo-
ralei noastre, primăria asta nu poate fi
altceva decît un templu al adevărului...

SOTIA CELUI DE-AL DOILEA VICEPRE-
SEDINTE BĂNUIT (*aparent concesivă*):
Bine, să admitem că e așa. Da, să ad-
mitem... (*Clar, calculat*). Atunci, cum se
face, domnule primar, că, în templul ăsta
comunist, birfa, intrigile și calomniile,
care vin din partea unei tirfe, fugită
legal, e drept, cu acte semnate de dum-
neavoastră, peste hotarele scumpe ale
țării, contează mai mult decît munca și
cinstea unui cadru de încredere? Ale
unui om care-și sacrifică...

PRIMARUL (*se ridică în picioare*): Stimată
doamnă, eu v-am invitat aici ca soție,
nu ca avocat! Vreau să știu una și bună:
sînt copiii soțului dumitale, îi recunoaș-
teți, sau ba? Numai „sacrificiul” ăsta
vi-l cer...

SOTIA CELUI DE-AL DOILEA VICEPRE-
SEDINTE BĂNUIT (*solemn*): Soția și
avocatul din mine sînt una și aceeași
persoană! Nici morala, nici legea noastră,
nu admit dedublările! Vă rog, deci, nu
mă obligați să fiu perfidă. Eu trebuie
să-mi apăr soțul...

PRIMARUL (*gales*): Și să-l iubiți, dacă se
poate...

SOTIA CELUI DE-AL DOILEA VICEPRE-
SEDINTE BĂNUIT: Numai iubindu-l, îl
pot apăra! Fiindcă și el mă iubește!
Înfloresc, în brațele lui, ca un crin...

PRIMARUL (*ironic*): Înfioriți, doamnă vice,
înfioriți! N-o să vă stric eu înflorirea!
Dacă nu erau păcătoasele astea de „Valu-
rile Dunării”, cu vinuri ametoitoare, cu
uitări de sine, cu camere tănuite și cu
fete naive...

SOTIA CELUI DE-AL DOILEA VICEPRE-
SEDINTE BĂNUIT (*sare în picioare*):
Pînă aici, tovarășe primar! Dacă soția
din mine poate îndura orice umilință,
din dragoste, firește, în schimb, omul le-
gii este de-a dreptul revoltat! Amănuntele
astea...

PRIMARUL (al dracului de calm): Amă-nuntele astea figurează, uitați, acolo, în dosarul de pe masă... Au venit singure, în străinătate, nu le-am chemat eu. Probabil că, de mine-ncolo, nu voi mai putea discuta cu dumneata ca soție, ci numai ca om al legii...

SOȚIA CELUI DE-AL DOILEA VICEPREȘEDINTE BĂNUIT (speriată, cu ochii la hîrțile de pe masă, mai ales la plicul acela mare, cu multe ștampile și parafe): Și, dacă i-aș înfia eu, nu el, ce s-ar întâmpla?

PRIMARUL (detectiv ezitant): Nu sînt jurist...

SOȚIA CELUI DE-AL DOILEA VICEPREȘEDINTE BĂNUIT (învăluitoare): Vreau să zic, el mai rămîne în funcție, sau?...

PRIMARUL (rece, distant): Nici asta n-o știu, stimată doamnă. Depinde ce vor spune cei doi gemeni...

SOȚIA CELUI DE-AL DOILEA VICEPREȘEDINTE BĂNUIT (derutată): Cum? Nu-nțeleg! Ce pot spune niște copii aproape muți?

PRIMARUL (aer misterios): Se pare că pot...

SOȚIA CELUI DE-AL DOILEA VICEPREȘEDINTE BĂNUIT (revelație, uimire, furie): Atunci, o să mă judec cu ei! (Iese, trîntind ușa.)

PRIMARUL (calm, apasă pe sonerie, să intre secretara): Isterica asta ar vrea să transforme tot municipiul într-un tribunal. (Între secretara.)

SECRETARA: A venit și „dirijorul”. Am chemat-o și pe nevasta vicepreședintelui...

PRIMARUL: Cred că am pus-o pe drumuri degeaba... Din punctul meu de vedere, totul este clar...

SECRETARA (cutezătoare): Și al meu... Nu știu ce va zice „consilierul dumneavoastră special”...

PRIMARUL: Vom vedea! Deși n-am reușit să joc teatru pînă la capăt, ceva talent de detectiv tot mi-am descoperit! N-a fost rea propunerea „consilierului”. Dar, să nu zicem hop pînă n-am sărit șanțul! Să intre ăla!

(Secretara iese, lasă ușa larg deschisă.)

DIRECTORUL DE LA „VALURILE DUNĂRII” (onctuos, cu spinarea plecată, o nămilă în povînire): Să ne trăiți o mie de ani, tovarășe primar!

PRIMARUL (sec): Le-ai scris? Le-ai adus?

DIRECTORUL DE LA „VALURILE DUNĂRII”: Cum să nu! Pentru șefii mei, sînt gata...

PRIMARUL: Să mori, sau să te naști a doua oară?

DIRECTORUL DE LA „VALURILE DUNĂRII” (numai miere): Dacă m-aș naște a doua oară, i-aș iubi și mai mult!

PRIMARUL (se uită cruciș peste cele două referințe, spicuind ici și colo, nu tocmai la întîmplare, cuvintele): Deci: „eminentul”, „admirabilul”, „neprețuitul”...

Da, clar, domnule director! De cîți ani îl cunoști pe „eminentul”, „admirabilul”, „neprețuitul”?...

DIRECTORUL DE LA „VALURILE DUNĂRII” (pe dibuite, fără să ghicească despre ce poate fi vorba): Păi, de vreo șase, de cînd e vicepreș!

PRIMARUL (citind din cealaltă referință): Deci, „eminentul”, „admirabilul”, „un tovarăș care...” Va să zică, îl cunoști și pe dînsul... De cîți ani?

DIRECTORUL DE LA „VALURILE DUNĂRII”: Păi, de doi-trei ani, de cînd e vicepreș!

PRIMARUL (revelație trzie): Sigur! Ai dreptate. Acum patru ani, exista un singur vicepreședinte...

DIRECTORUL DE LA „VALURILE DUNĂRII”: Da, oricum, indiferent de vechime, eu le-am dat referințe bune la amîndoi, că merită... I-ați evidențiat și dumneavoastră, de zeci de ori...

PRIMARUL (indispus): Da, exact! Văd, maestre, că ai o memorie impecabilă! Dar, ia spune, te rog, copiii ăia repatriați, gemenii, ai cui sînt?

DIRECTORUL DE LA „VALURILE DUNĂRII” (spontan, ca și cînd se aștepta de mult la întrebare): De, greu de afirmat, iubitul nostru șef! Greu de afirmat! Știți formula: „un grup de tovarăși”...

PRIMARUL (urlă): Ieși afară, canalie!

SECRETARA (între, speriată, ca și cînd nămilă de director, fugind, i-ar fi lăsat șeful ei un cușt în burtă): Vai de mine, s-a întîmplat ceva?!

PRIMARUL (calm, ca prin farmec): Fii liniștită, Pip, nu te speria! Mi-am intrat în rol! Joc al dracului! Hai, Colombo! Hai, primarule!

SECRETARA (face ochii mari, rîde): Hai, pieptănați-vă puțin! A venit soția celui-lalt vicepreședinte...

PRIMARUL: Dac-a venit, să intre!

(Secretara iese, detectivul se pieptănă.)

SOȚIA PRIMULUI VICEPREȘEDINTE BĂNUIT (frumoasă, dar pirpirie, o păpușă mai mare): Vă rog să mă scuzați. Mi-a telefonat tovarășa secretară să vin...

PRIMARUL: Da! V-am invitat să... Adică, soțul dumitale nu ți-a spus nimic?

SOȚIA PRIMULUI VICEPREȘEDINTE BĂNUIT: Nu, el, cum știți, n-are timp să dea ziua pe-acasă...

PRIMARUL (detectiv încurcat): Păi, draga mea, fiind o chestiune de familie, cum să zic, poate-i mai bine să-l aștepti de-seară acasă, să vă sfătuiți împreună. Și, dacă va fi cazul, vii mîine să mai vorbim...

SOȚIA PRIMULUI VICEPREȘEDINTE BĂNUIT: Îmi pare rău, mai ales că bănuiesc despre ce poate fi vorba. Aici, la dumneavoastră, e împărăția discreției, iar în oraș știe toată lumea...

PRIMARUL (detectiv curios): Ce?

SOȚIA PRIMULUI VICEPREȘEDINTE BĂ-
NUIT (zîmbind): Povestea cu gemenii...
PRIMARUL: Și? Dacă, hai să spunem, ar
fi ai soțului dumitale, ce-ai face, i-ai
recunoaște?
SOȚIA PRIMULUI VICEPREȘEDINTE BĂ-
NUIT (fără ezitare): Tocmai pentru că
nu sînt, fi înfiez cu drag...

PRIMARUL (detectiv învins): Bravo! Te
felicit! Cît despre înfierea asta, lasă-mi,
te rog, o cerere, la secretară. Sînt mai
mulți pretendenți!

CORTINA

ACTUL al III-lea

Acțiunea se petrece peste doi ani, în noul sediu al Ambasadei române din aceeași țară mediteraneană. Biroul consulului și sălița de așteptare, din vechea clădire, au devenit acum o singură încăpere. Mai largă, mai luminoasă. Toate trei hărțile, pe pereți. Aceleași copii după Grigorescu, dar și două tablouri originale, dintre care unul modernist. Un fișet cu rolă, care dezvăluie sertare intitulate, vizibil: „Vize turistice”, „Tranzit”, „Vize de serviciu”, „Repatrieri”, „Expatriări”. Masa de lucru a consulului, lemn și aluminiu, stil modern. E plină, însă, de aceleași dosare, prospecte, hirtii, ștampile, creioane, pașapoarte, așezate pe categorii. O scrumieră, în stilul biroului, dar tot plină cu mucuri de țigări. Veșnica ceașcă de cafea, goală. Măsuța joasă, de lîngă geam, și fotoliile pentru oaspeți nu mai distonează deloc cu restul mobilierului.

Ora opt dimineața. Tot vară. Tot caniculă. Dar, acum, același consul, evident, mai matur, cu o mustață parcă de împrumut, apasă pe butoanele instalației de aer condiționat. Respiră adînc, se refrișează, pînă începe să strănute.

CONSULUL (cu privirile la instalație, bombănind): Hei, fir-ai tu de rîs să fii! La ambasada veche era prea cald, ne turtea canicula... Aici, dacă nu-i dai drumul la drăcia asta, te sufoci. Iar dacă-i dai drumul, te scutură frigurile. Agresiune polară! (Face un număr de telefon interior.) Poarta? Ascultă, Zamfire! Ia vezi dacă Mustățea e la garaj, să vină rapid, cu sculele. Altfel, cu răsuflătoarea asta, fac congestie pulmonară... (Se aude sunetul specific al dictafonului; lasă jos telefonul, enervat.) Da, eu... Să trăiți...

VOCEA AMBASADORULUI: Văd că toată aparatura asta nouă vă amuză, ca pe copii.

CONSULUL (strănutînd): Vai de amuzamentul nostru, tovarășe ambasador! Și, asta, iertați-mă, numai din cauza dumneavoastră.

VOCEA AMBASADORULUI: Ei, cum?

CONSULUL (strănută, nechează ca un cal): Așa, bine. Creditul pentru piscină n-ați vrut să-l acceptați, fonduri de-acasă n-ați vrut să cereți! În schimb, am dat valuta țării pe morile astea de făcut gheață...

VOCEA AMBASADORULUI: Pînă nu văd că-ți atîrnă turturii de mustață, să nu te plîngi! Și-apoi, consule, eu mai bag de seamă ceva... (Pauză. Consulul își toarnă și apoi dă peste cap un pahar de whisky, să se încălzească.) Ce, nu m-auzi? S-a spart vreo țevă la dumneata?

CONSULUL: Ba nu, v-ascult, tovarășe ambasador!...

VOCEA AMBASADORULUI: Dumneata, de cîte ori aștepti să-ți nască nevasta, ori te pleoștești de căldură, ori dîrdîi de frig. Și tocmai azi, cînd...

CONSULUL (vîrîndu-și nasul în dictafon): A venit cumva telexul de-acasă?

VOCEA AMBASADORULUI: Nu, încă n-a venit! În schimb, mi-a dat telefon din oraș, s-o primesc, prietena dumitale, disperata...

CONSULUL (dezamăgit, intrigat): Sper că de data asta o veți primi personal...

VOCEA AMBASADORULUI (strănută): Nu știi pe unde umblă Mustățea? E un frig la mine, ca la pol... Vin la dumneata, să bem un ceai fierbinte. De care ai?

CONSULUL (bilbit): Păi, numai Black and White, tovarășe ambasador...

(Se închide dictafonul.)

OLTEANU zis MUSTĂȚĂ (între timp, apare cu o trusă de scule și cu un prospect al instalației de aer condiționat. Închide toate butoanele, întinde prospectul pe măsuta de lângă geam și începe să silabisească, în engleză: „of“, „cloz“): „Of... am înțeles. Dar „cloz“? Aștia zic că pe „of“ aparatul merge excelent. Și, uite că au dreptate!

CONSULUL (în timp ce trîntește ștampile pe pașapoarte și semnează, grăbit): Cine are dreptate?

OLTEANU: Aștia cu prospectul...

CONSULUL (își ridică privirile din hirtii, se uită lung la șofer, parcă numai acum l-ar fi văzut întâia oară în viață; îi descoperă aceleași mustăți lungi, de zece centimetri fiecare, trase tanțoș în lături, ca două coarne de țap): Da, ai dreptate. Parcă-i mai bine... Mare minune, și tehnica asta! Numai că (începe să tragă aer, adînc, în piept), dacă nu merge moara dracului, nu mai am aer, mă sufoc! Iar dumitale (se apropie de el, se uită curios, din ambele părți, la mustățile țepene) încep să ți se lase-n jos mustățile...

OLTEANU: Aerul condiționat, tovarășe consul...

CONSULUL: Dar cu ce le întărești?

OLTEANU (foarte serios): Cu scuiat de mîță...

CONSULUL (izbucnește în ris): Fi-ți-ar mîțele de ris! Și, unde supărarea mai găsești și alifia asta?

OLTEANU: Aici, la aștia, la capitaliști... Chestie de relații! Este unul care-o importa de la noi, în butoaie. El numai o împachetează. Îi pune etichetele. Și, din osteneala asta, s-a-mbogățit, fir-ar mama lui a dracului!

CONSULUL (amuzat): Cu mustăți ca astea, sigur că-i crește deverul!

OLTEANU: Rîzi dumneata, dar gemenilor le plăcea să se-agațe de ele!

CONSULUL: Dacă ți-au fost așa de dragi, de ce nu i-ai adoptat?

OLTEANU: Nu m-a lăsat nevasta...

CONSULUL: De ce?

OLTEANU: Dacă mă întorceam acasă cu aia mică după mine, sigur că nu mă mai trimiteau afară nicăieri. Iar pensionar, cu copii de țiță, nu mi-ar fi stat prea bine! Și, pe deasupra, mă puteam trezi și cu nebuna pe cap.

CONSULUL: Păi, a și venit... Mi-a spus șeful că i-a telefonat din oraș...

OLTEANU (diabolic): Și credeți că asta a chiar călătorit prin lume?

AMBASADORUL (intră, ca o pisică, surprinzîndu-i pe cei doi în toată discuția): Da, a chiar călătorit! Uite-aici, teancul ăsta de scrisori, pe care le-am primit de

la fetița ei din România... Du-te, te rog, Mustață, și spală mașina! Pune și steagul, fiindcă m-au invitat la Externe...

(Șoferul iese.)

CONSULUL (curios): Ministrul?

AMBASADORUL: Nu, prietenul dumitale, directorul de la Consulară.

CONSULUL: Dar ce vrea?

AMBASADORUL: Nu mi-a spus la telefon.

Probabil, eterna poveste a reunificării familiilor! Fiindcă le-am rezolvat cazurile cunoscute, o s-ajungă, într-o zi, să-mi ceară, prietenește, desigur, să intervin și pentru stafiile morților! (Se uită la ceas.) Și femeia aceea, disperata, n-a sosit încă?

CONSULUL (concentrat): Încă nu! Dar ce-o mai fi vrînd de la noi?

AMBASADORUL: Nu cred că ne caută ea de florile mărului... Primește-o!...

CONSULUL: Și ce să-i mai spun, după tot ce s-a întîmplat?

AMBASADORUL: Mai întîi, uite, pune-i banda asta de casetofon, s-o asculte!

CONSULUL (curios): Dar ce-i imprimat pe ea?

AMBASADORUL (misterios): Te rog s-o ascuți numai o dată cu ea! Apoi, spune-i tot ce știi despre cei doi gemeni. Uite (scoate o fotografie și i-o întinde consulului), arată-i poza asta, pe care mi-a trimis-o primarul, părintele lor adoptiv, cînd au împlinit cinci ani...

CONSULUL: Credeți c-o mai interesează gemenii? Te pomenești că vine să ni-l aducă și pe cel mic, plocon?!?

AMBASADORUL: Și, dac-ar fi așa?!?

CONSULUL: Adevărat... Cum să nu-l primim pe sugaciul Amaltheei?

AMBASADORUL: Bravo, faci progrese, consule! Nu mai confunzi insulele cu caprele!

CONSULUL: Glumiți dumneavoastră, dar să vedeți ce dureri de cap o să ne dea disperata!

AMBASADORUL: Cît timp ne doare capul, existăm. După ce vine, ascultați împreună banda, și pe urmă îi dai și scrisorile astea. (Desface un plic-tip, cu o reproducere oarecare pe el, și începe să citească.) „Dragă mamă, află despre mine că am început să string într-un album toate pozele colorate pe care mi le-ai trimis tu din lumea întreagă. Bani să-i aduci cînd vii acasă, nu-i trimite prin poștă, să nu se piardă. Pozele astea minunate le-am arătat colegelor din satul nostru. Numai bunica se uită la ele chiorăș. Mă ia mereu la vale și începe să drăcuie. Știi ce-a zis, într-o zi? Dacă n-a avut ea, adică tu, mămico, noroc aici, prin țara noastră, îți închipui tu, adică eu, mămico, că l-o fi găsit în pozele-alea vop-

sitate ?! Asta e! (Aruncă scrisorile pe masă.) Descurcă-te ! (Iese.)

CONSULUL (după plecarea ambasadorului, apasă pe clapele dictafonului și întreabă la televiză) : Nămic nou ?

SECRETARA AMBASADORULUI : M-au anunțat fetele din București c-o să-mi dea ceva în clar, pe la zece... Dacă...

CONSULUL : Bine. Atunci, mai aștept... (Închide aparatul. Se aude telefonul interior, de la poartă, vocea lui Zamfir, mormăind ceva de genul „eu sint.” Consulul, preocupat.) Te-am recunoscut, Zamfire ! Zi ! A venit ? (Deschide instalația de aer condiționat.) Dă-i drumul. Ce ? Nu mai seamănă cu ea ? S-o fi fardat, Zamfire, las-o să intre ! (La scrisorile fetei și mai verifică o dată ordinea în care le așezase ambasadorul, apoi se uită curios la casetă, tentat s-o asculte, dar renunță.)

FEMEIA DISPERATĂ (intră fără să mai bată la ușă; pare mai bătrână cu douăzeci de ani, calcă de parcă plutește; hainele prăpădite, un jeg care nu mai poate salva nici o aparență) : Am venit...

CONSULUL (deconcertat, totuși, sarcastic) : Bună ziua, doamnă ! Bună ziua. Așa se zice pe la noi...

FEMEIA DISPERATĂ : Bună ziua. Am venit...

CONSULUL : Văd. Nu sînt orb. (Vorbele lui o lasă total indiferentă; ele alunecă, undeva, dincolo de ființa ei, rece, absentă. Consulul, intrigat, crede că joacă teatru.) Da, ziceați c-ați venit...

FEMEIA DISPERATĂ (începînd să tremure) : Am venit... (Scoate ceva dintr-o geantă strident colorată.) Ia-ți pașaportul ! (Îl aruncă pe masă.)

CONSULUL (strănută, închide repede aparatul, face pe indiferentul față de gestul femeii) : Ai venit cu iahtul mirelui ?

FEMEIA DISPERATĂ : Am venit...

CONSULUL (exasperat, se reculege, deschide geamul, aprinde, instinctiv, o țigară, apoi îi întinde pachetul și femeii) : Ți-am spus că nu sînt orb ! Poftim !

FEMEIA DISPERATĂ (tresare, pentru prima oară) : Vă mulțumesc. Am țigările mele... (Caută, agitată, în poșetă, scoate un pachet învelit într-o batistă colorată, aprinde, cu mare precauție, o țigară.)

CONSULUL (observă că se petrece ceva ciudat; se uită lung la chipul femeii, ai cărei ochi încep să reînvie, cu fiecare fum tras în piept, privirile scormonesc în jur, cu reflexe vioaie, chiar strălucitoare) : Deci, ai venit cu iahtul...

FEMEIA DISPERATĂ (lucidă, atentă, încordată) : Cu un cargo de mărfuri generale, domnule consul !

CONSULUL : Singură ? Fără soțul internațional ?

FEMEIA DISPERATĂ : Fără ! De cîteva luni, m-a părăsit. A trecut la Islam.

CONSULUL : Cum ?

FEMEIA DISPERATĂ (un nou început de agitație) : După ce l-am slujit, ca o roabă, pe toate epavele mărilor, de, știi dumneata, domnule consul, c-am visat și eu să văd lumea, cum zic, după ce m-a băgat în toate matrapazlicurile, acum, mirele meu, mirul-lar totți dracii, a îmbrățișat Coranul. Și-a înfiripat un harem, la marginea Golfului...

CONSULUL (suspicios, prudent) : Și, de ce n-ai rămas cu el, să-i conduci haremul ?

FEMEIA DISPERATĂ : Mai întîi, haremul ăla e numai un paravan pentru alte farsafasturii ! Și-apoi, n-am vrut să trec la mahomedanism, să fac păcate de altă religie. Am eu destule, de-ale noastre. El știa bine că, dacă mă minte, mă înfurie, îl bat !

CONSULUL (mirare sinceră) : Cum ? Dumneata, care erai o visătoare ?

FEMEIA DISPERATĂ : Da, eu ! Recunosc cînstit, uneori dădea bine și el, cînd era treaz... La beție, însă, îl cotonogeam... Și-apoi, am mai avut un motiv să-l părăsesc...

CONSULUL : Care ?

FEMEIA DISPERATĂ (cu sinceritate) : Mă spiona mereu, domnule consul, în orice țară ajungeam... Da, nu vă mirați, îi era frică să nu trec pe la consulatele românești...

CONSULUL : Ești sinceră, sau îmi torni gogoșile astea pentru... ?

FEMEIA DISPERATĂ (ca și cînd nu l-ar fi auzit) : Îmi fura, noaptea, pașaportul.

CONSULUL (curios) : De ce ?

FEMEIA DISPERATĂ : Să nu-i torn cumva, să nu le vînd secretele... Că, doamne, multe-am mai putut căra, cu vasele alea hodorogite, cu țealele alea plutitoare, pe care n-ar da nimeni doi bani !...

CONSULUL (o vede savurînd țigara aceea, cu o poftă și cu o lentoare bolnăvicioasă; fumul îi miroase ciudat, îl tulbură; se gîndește, desigur, la marijuana) : Ce fel de țigări fumezi ?

FEMEIA DISPERATĂ : Țigările mele obișnuite !

CONSULUL (clarificat) : Mă simt și eu dator să-ți împărtășesc niște noutăți... Dacă nu cumva le știi...

FEMEIA DISPERATĂ (într-adevăr sinceră) : Nu, chiar vă rog ! Am uitat să vă spun, numai pentru știrile astea am venit...

CONSULUL : Deci, s-o luăm de jos în sus, de la mic la mare... Da ?

FEMEIA DISPERATĂ (aruncînd mukul țigării pe geam, cu o precauție suspectă) : Cum doriți. Poate, e mai bine, totuși, invers...

CONSULUL (parcă abia a așteptat acest indemn) : Bine ! Atunci, să începem cu declarațiile pe care le-ai făcut la...

FEMEIA DISPERATĂ (se mobilizează, tresare) : Ce declarații ?

CONSULUL : Uite, astea, înregistrate... (Îa, precipitat și curios, banda de casetofon

primită de la ambasador și o pune la un aparat pe birou; apasă pe butoane.)
Ascultă !

(În locul unor declarații, încăperea este inundată de o melodie românească :

„Dunăre, Dunăre,
Drum fără pulbere,
Și fără făgaș
Și fără făgaș,
Inima mi-o luași,
Inima mi-o luași...

Consulul o ascultă, intrigat. Dintr-odată, se întâmplă ceva neobișnuit.)

FEMEIA DISPERATĂ (într-o criză de isterie, se repede la consul, să-l sugrume) : Criminalule ! Cuțitarule ! Cu metode de-astea-mi umblați ? Ce vreți să obțineți de la mine ?

CONSULUL (în timp ce strofa melodiei se repetă, o prinde pe disperată de mîini, o zgîlție puternic, să se trezească, și, cu un efort treptat, gîlțit, reușește s-o așeze în fotoliu. În timp ce ea se calmează, consulul vrea să-i ofere o țigară, uitînd că ea îl mai refuzase. Scotoceste apoi, grăbit, în poșeta ei și-i aprinde una „de-aiă“. Oprește casetofonul) : Iartă-mă ! Credeam că-i altceva...

FEMEIA DISPERATĂ (repetă, mecanic) : Dunăre, Dunăre, drum fără pulbere...

CONSULUL (cu sfîciune și omenie) : Vrei să-ți dau vștii despre copilul cel mic ?

FEMEIA DISPERATĂ : Vreau... Dar acum... nu-i prea tîrziu ?...

CONSULUL : Cînd avem copii, niciodată nu-i prea tîrziu !... Mi-a trebuit o jumătate de an pînă să-l găsesc... Stă cu bunicii lui, în munți... La trei ani, sugerează încă direct de la țîța caprei. Dacă vrei să-l vezi...

FEMEIA DISPERATĂ (emoție) : Aș vrea, dar n-am putere, n-am timp.

CONSULUL (ca și cînd acum, la rîndul lui, n-ar fi auzit-o ce zice) : Gemenii, în schimb, au avut noroc. Sînt răsfățați primarului... (Scoate fotografia dată de ambasador și i-o întinde.)

FEMEIA DISPERATĂ (o ia, se uită lung, se alarmează) : Doar am spus că nu primarul, nu !... Aia, nemernicul...

CONSULUL : Calmează-te ! S-au lămurit toate lucrurile. Ai spus adevărul. Pînă și probele de sînge ți-au dat dreptate... Vicepreședintele a fost obligat de lege să-și recunoască fapta...

FEMEIA DISPERATĂ (se agită, începe să se plimbe prin încăperea; se clatină, parcă e beată) : Nu vreau să-i rămînă lui, nu vreau să... Copiii sînt ai mei...

CONSULUL : Fii calmă ! Am asistat la proces. (Văzînd-o, în continuare, agitată, își

dă seama că ea nu înregistrează exact realitatea, Totuși, insistă.) Madam avocat, soția ăluia, țipa sus și tare în instanță : „Hirtii false !“, „Declarații luate cu forța“, „Să vină împincinata să le susțină !“ (Se uită insistenț la ea.) A fost o ade-vărată luptă, pînă i-am obligat să-i recunoască, și alta, pînă să li se ia dreptul de a-i crește... Ai înțeles ? (O vede absentă. Scoate iar pachetul de țigări, aprinde una, îi întinde și femeii. Din nou, refuz, graba de-a căuta iar în poșetă.) Cît despre fetiță, ea, precum știi, acum e mare. A ajuns, pare-mi-se, în clasa a VIII-a. Acolo, în munții Vrancei...

FEMEIA DISPERATĂ (își caută insistenț țigara, dar n-o găsește. Se uită cu aceeași precauție în jur, ca și cînd ar fi urmărit-o cineva, iar consulul nici n-ar fi fost de față. Apoi, într-un tîrziu) : Ce ziceați ?

CONSULUL : Fata, Ileana — așa o cheamă, nu ? — ți-a răspuns la toate cărțile poștale ilustrate. Absolut la toate. Aici, pe adresa ambasadei...

FEMEIA DISPERATĂ (subit voluntară) : Dați-mi scrisorile, după ele am venit !
CONSULUL (surprins) : Poftim, ia-le, citește-le !

FEMEIA DISPERATĂ (apucă, precipitat, teancul de scrisori, se retrage cu ele, ca speriată, într-un colț. Le desface, începe să le citească ; nu poate ; plinge. Se uită cu ochii goi, pierduți, ca de pe altă lume) : N-aveți niște ochelari ?

CONSULUL (stîngerit) : Îmi pare rău, nu port... (Răsfoiește, apoi, foile pașaportului, cu numeroase ștampile și vize străine, recapitulînd pentru el.) Istanbul, Beirut, Tel-Aviv, Alexandria, Tripoli, Palermo, Porto, Marsilia, Rotterdam, Amsterdam... (Se oprește, se uită la ea, care, lîngă geam, se chinuie să descifreze scrisorile.) Marea, romantica ei călătorie !... (Femeia disperată și-a găsit o ultimă țigară, din care trage, cu setea ei maladivă.) Marijuana ? (Femeia disperată, semn aprobativ, din cap. Consulul se uită, răsfoind iar paginile pașaportului.) Ce-ai făcut la Istanbul ?

FEMEIA DISPERATĂ (La Istanbul ? (Ezită.) Acum, după doi ani, ce să-ți mai ascund ! Am încercat... știi dumneata care-i negoțul cel mai rentabil... Și-apoi, da, medicamente, droguri, băuturi și țigări...

CONSULUL (face ochii mari) : Toate, pe dughenele alea plutitoare ? Toate deodată, așa, în văzul lumii ?

FEMEIA DISPERATĂ : Întrebi ca un copil, nu ca un consul într-o țară mediteraneană !

CONSULUL : Dar ce, crezi că preocuparea mea e traficul de droguri ? Și, cum procedați cu ele ?

FEMEIA DISPERATĂ : Le căram la vapor, în niște statuete de ghips, capete de filozofi, de împărați, de sultani, de... Vai de sufletul meu, prin ce emoții am tre-

cult... Eram, oricum, o începătoare. Mai târziu, mi-am luat inima-n dinți, m-am specializat, ca să zic așa...

CONSULUL : Și, mirele ?

FEMEIA DISPERATĂ : El juca barbut, toată ziua și toată noaptea, cu cei din port. Îi lăsa să câștige numai ei, și încă ce dolari, mamă, doamne, că asta era regula jocului...

CONSULUL : Dar de ce-i trimiteai fetei poze colorate, cu minunățiile Bosforului ?

FEMEIA DISPERATĂ : Dar ce era să-i trimit ? Hașis ? Adevărat, acum sînt bătută de Dumnezeu. Auzi, domnule consul, ce-mi scrie Ileana (*desface un plic și începe să citească, cu greu, la ferastră*) : „Dragă mamă, vin să-ți mulțumesc pentru că mi-ai deschis și mie ochii ca să cunosc toate minunile din orașul în care i-au tăiat capul lui Constantin Brâncoveanu. Colegele mele mi-au zis : «Bravo, Ileano, dacă ai avut o mamă atît de norocoasă, o să-ajungi și tu într-o zi să vezi cu ochii tăi cele cinci continente...»“ (*După ce termină de citit, emoționată, se așază pe un scaun. Consulul îi aduce un pahar cu apă.*)

CONSULUL : Acu', ori te duci acasă, să-i spui fetei adevărul, ori mă obligi să-ți dau iar hirtie, să i-l scrii...

FEMEIA DISPERATĂ : Dacă mi-ai da un whisky, mi-ar prinde mai bine...

CONSULUL (*operativ*) : Sec, sau „and soda“

FEMEIA DISPERATĂ : Oricum, numai repede...

CONSULUL (*îi dă repede băutura cerută*) : Și, cu colaborarea la „Europa liberă“, cum a fost ?

FEMEIA DISPERATĂ : Colaborare ? „Europa liberă“ ?

CONSULUL : Mi-a spus cineva pe-acasă că te-a auzit vorbind din Hamburg...

FEMEIA DISPERATĂ (*cu un efort teribil de memorie*) : Hamburg... Hamburg... Da, acum mi-amintesc ce s-a-ntîmplat. Da, ceasul rău, ca-ntotdeauna ! Acolo, am nimerit pe-o stradă înghesuită, unde-am auzit niște oameni vorbind românește. Prin toate porturile, prin toate orașele umblate, cînd auzeam o singură vorbă românească, alergam unii spre alții, ca înviații din morți. Dumnezeu, dacă erai în locul meu, nu te-ai fi dus să-i vezi, să schimbi o vorbă cu ei ?

CONSULUL : Depinde, cine erau... Depinde, ce vorbă...

FEMEIA DISPERATĂ (*tot gustă din paharul mare de whisky, înnoată mereu de consul*) : Depinde, pe dracu' !... Erau oameni, ca toți oamenii de prin marile porturi... Amestecătură... Dar eu m-am bucurat că vorbeau românește. Printre ei, era unul, cu un aparat de radio după cap, ca un excursionist. A venit atîta la mine și m-a întrebat : „Ești româncă ?“ „Da, dom'le“. „Cum te cheamă ?“ „Așa și-așa, dom'le !“ I-am dat numele de-acasă, că de ăla străin mă și temeam. Mă

căuta mereu poliția. Dumnezeu nu-i cunoști pe „curcanii“ ăștia străini ! „Ai plecat de mult din țară ?“, m-a întrebat. „Da, dom'le, de doi ani !“ „Și, ai copii pe-acolo ?“ „Da' dom'le, am trei !“ „Și nu ți-i dor de ei ? Nu ți-i dor de mama dumitale, de frați și de surori ?“ „Ba da, dom'le, de toți mi-i dor !“ — i-am răspuns eu, bucuroasă că nu-i „curcan“ pus pe urmele mele. Și-apoi, am început să plîng, ca din senin... De unde să știu eu că ăla mă bagă în bucluc ?

CONSULUL (*resemnat, obosit*) : Să zicem că-i așa... (*Zbîrnîie telefonul interior. Consulul parcă uitase complet de existența lui. Tresare, deodată cu femeia, care, retrasă iar într-un colț, începe să scotocească, disperată, prin poșetă.*) Da, eu ! Puteți să-mi spuneți. E aici... s-a purtat corect... Da... Despre cine era vorba ? Despre ea ? A cerut cumva azil politic ? Nu ! Mă bucur. Ce anume ? Stați, vin eu acolo... Bine, atunci v-aștept aici... (*Se îndreaptă spre femeie, aceasta caută, furioasă, în poșetă ; se vede că nu mai găsește nimic. Treptat, agitația ei scade, se stinge, ochii încep să privească în gol, ficși, absenți.*) Toate adevărurile mi le-am mărturisit, numai pe ăsta, nu ! Te droghezi... (*Ea tace, mereu mai absentă.*)

AMBASADORUL (*trîntește tare ușa, dar femeia nu tresare, nu se ridică de pe scaun*) : Ce-i cu dumneaei ? E paralizată ?

CONSULUL (*cu privirile la femeia care tace mereu*) : Într-un fel, da ! Spuneți ce vreți, că ea tot nu ne mai aude ! A intrat în vis. E ca un poet oniric, cum ați zice dumneavoastră. Probabil, în felul ăsta, își continuă marea călătorie...

AMBASADORUL (*sec*) : Da, marea călătorie spre închisoare, aici... Ori întoarcerea acasă...

CONSULUL : Nu înțeleg...

AMBASADORUL : Foarte simplu. S-a sechestrat un vapor încărcat cu narcotice. Este implicată și ea ! Vindea, prin oraș, capete de filozofi, de luptători antici, cu coifuri înalte... Cantități, nu glumă ! Bani nu s-au găsit asupra ei. Grangurii ăia, șefii, boșii, toată mafia lor, au fost arestați. Ea, avînd dublă cetățenie, iar țările noastre fiind amice, autoritățile ne propun o formulă amiabilă. Trebuie să alegem imediat : ori să-i retragem cetățenia, și-o vîră la închisoare, ori acceptăm s-o expulzeze, și-o trimitem acasă ! *Tertium non datur !*

CONSULUL (*indignat*) : Ar merita să meargă la închisoare ! Dar...

AMBASADORUL (*conciliant*) : E bun acest „dar“, consule ! E o îndoială binecuvîntată. Datoria noastră, legală și morală, este să-i apărăm pe toți cetățenii țării.

CONSULUL (*recules*) : Da, dacă n-ar fi o încurcătură la mijloc...

AMBASADORUL : Care ?

CONSULUL : Ea trebuie să aleagă singură ce dorește : închisoarea, sau întoarcerea acasă ?

AMBASADORUL (*care se aștepta la replicile acesteia*) : Cît despre alegere, pînă se trezește ea, trebuie să alegem noi. Cu ocazia asta, dacă o însoțești, ai putea și dumneata să dai o raită pe-acasă...

CONSULUL (*tăcut, o vede iar pe femeia aceea, ca un cadavru care zîmbește*) : A, nu, eu cu asta nu plec !

AMBASADORUL : Bine ! Atunci, să facem o consultare colectivă ! Îi întrebăm pe toți cei de-aici : ce soartă să-i alegem ?

CONSULUL : Eu v-am spus : să meargă cine-o vrea cu ea acasă ! Dacă m-ar vedea nevasta cu ea... (*Gest disperat.*)

AMBASADORUL (*apasă pe clapele dictafonului*) : Alo, tu ce zici, Zamfire ? Ce să facem cu ea, cu disperata ? S-o trimitem acasă, sau s-o bage străinii aștia la închisoare ? Cum ? Spune mai răspicat, omule ! (*Aparatul horecăie, ca bruiat. Apasă iar pe clapele dictafonului.*) Alo, nu te speria. Eu sînt ! Spune-mi, tovarășă secretară, dumneata ce crezi ? Ce să facem cu ea ?

VOCEA SECRETAREI : Faceți ce vreți. Eu am plîns destul pentru ea...

AMBASADORUL (*apasă pe alte clape*) : Alo, garajul ? Așcută, Mustăță, ce facem cu ea ?

VOCEA ȘOFERULUI OLTEANU : Tovarășe ambasador, colacul ei de salvare sînt gemenii. Acuma sînt mari, le-or crește, azimîne, mustățile. S-o prinde și ea de ele, și-o scăpa cu viață...

AMBASADORUL : Tu numai de glume te ții ! Vezi, șterge mașina, că trebuie să ne întorcem urgent la Externe, să le dăm un răspuns ! (*Apasă pe altă clapă.*) Agenția economică ? (*Nu răspunde.*) Unde-o fi consilierul ? A, da, am uitat ! El are astăzi tratative... O să-l întrebăm după aceea ! (*Inchide, apasă pe alt buton.*) Atașatul cultural ? (*Tăcere.*) Nici el nu răspunde ! Te pomenești că doarme la vreun concert ! (*Inchide dictafonul și se îndreaptă spre marginea scenei.*) Onorat

public, noi fiind aici, mai departe de țară, iar unii, cum ați văzut, fiind plecați după treburi, n-am vrea să ne pri-pim, să comitem o greșală, o nedreptate. Cazul e urgent și delicat. De aceea, facem un apel la opinia dumneavoastră. Cum să procedăm ? Ce hotărîre să luăm ? Ați văzut, împrejurările nu ne lasă prea mult timp de judecată. Hai, deci, s-auzim ! La ora asta, stația noastră de radio merge perfect ! Așteptăm ! Cine vrea să se pronunțe ? (*Tăcere prelungită.*) Nimeni ?

VOCEA UNUI SPECTATOR (*desigur, înregistrată, ca să dea senzația că vine din spații îndepărtate, de-acasă*) : Unde-a putrezit, acolo s-o îngroape ! N-avem nevoie să ne mai infesteze aerul țării !

AMBASADORUL : Am auzit. S-a înregistrat. Altceva !

VOCEA FETIȚEI DIN MUNȚII VRANCEI (*lă fel, din depărtare*) : „Dragă mamă, dacă ai putea să vii...”

AMBASADORUL : Vom vedea, Ileano, vom vedea ! Ai răbdare, așteaptă ! Mai e cî-nceva ?

VOCEA UNEI SPECTATOARE (*siderală*) : Dacă s-a trădat numai pe ea, și n-a trădat țara, eu cred că trebuie iertată.

AMBASADORUL : Am reținut. S-a înregistrat. Nu mai e nimeni ? !

VOCEA UNUI SPECTATOR INDIGNAT (*prin spațiu, dar foarte ascuțită*) : Lasă-ne, tovarășe, în pace ! Te-ai văzut și dumneata acolo, ambasador al României, îți zice lumea „excelență”, și vrei acum să faci diplomație pe spinarea noastră ! La odată hotărîrea pe care-o dorești, și lasă-ne să plecăm acasă !

AMBASADORUL : Din punctul meu de vedere, hotărîrea e și luată ! V-o trimit, deci, înapoi, acasă ! Faceți ce știți cu ea, adică, faceți numai ce-i drept, numai ce vă dictează conștiința ! Am, însă, și eu o rugăminte : scrieți-mi și mie ce-ați hotărît. Pentru că, după părerea mea, abia acum ar putea să înceapă marea și adevărata ei călătorie !